

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ
ΤΟΥ 3ου ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ-
«ΕΠΙΦΑΝΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ»
ΘΕΜΑ: Εγκληματικότητα

ΤΜΗΜΑ: Β΄3

ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ 2013-2014

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Εγκλήματα Χωρίς Θύματα σελ. 3-14
2. Βία στο Γάμο και την Οικογένεια σελ. 15-25
3. Ανθρωποκτονίες σελ. 26-35
4. Τρομοκρατία σελ. 36-38
5. Σωφρονιστικό Σύστημα σελ. 39-43
6. Η επίσκεψη μας στις φυλακές Σταυρακίου. σελ. 44-45
7. Βιβλιογραφία σελ. 46

1^η Ομάδα

Θέμα: Εγκλήματα Χωρίς Θύματα

ΜΑΘΗΤΡΙΕΣ:

- 1) ΜΑΡΙΑ ΜΠΟΥΓΙΑ
- 2) ΑΘΗΝΑ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ
- 3) ΝΕΦΕΛΗ ΠΕΤΡΙΔΗ
- 4) ANNA ΡΟΥΣΗ
- 5) ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΘΥΜΑΤΑ

Εισαγωγή

Έγκλημα χωρίς θύμα είναι ένας όρος που χρησιμοποιείται για να αναφερθεί σε ενέργειες που έχουν κριθεί παράνομες, αλλά οι οποίες ισχυρίζονται ότι δεν παραβιάζουν άμεσα ή απειλούν τα δικαιώματα οποιουδήποτε άλλου ατόμου. Συχνά περιλαμβάνει συναινετικές πράξεις στις οποίες ένα ή περισσότερα πρόσωπα διαπράττουν ποινικό αδίκημα στο οποίο κανένα άλλο πρόσωπο δεν εμπλέκεται. Ο Edwin Schur και ο Hugo Bedau ισχυρίζονται στο βιβλίο τους «Εγκλήματα χωρίς θύματα»: «Υπάρχουν κατηγορίες νόμων που παράγουν τη δευτερογενή εγκληματικότητα, και δημιουργούν νέους «εγκληματίες», πολλοί από τους οποίους είναι νομοταγείς πολίτες ή άνθρωποι της εξουσίας." Αυτό αποτελεί πρόβλημα σε πολλές χώρες, όπως οι ΗΠΑ όπου τα ποσοστά της φυλάκισης εξακολουθούν να αυξάνονται, ακόμη και αν έχει ήδη το μεγαλύτερο πλήθος φυλακών από οποιαδήποτε άλλη χώρα. Ο όρος «έγκλημα χωρίς θύματα» δεν χρησιμοποιείται στη νομολογία, αλλά μάλλον χρησιμοποιείται για να θέσει υπό αμφισβήτηση επί της αποτελεσματικότητας του παρελθόντος, υπάρχουσας και προτεινόμενης νομοθεσίας ή για να μαρκάρει τις ακούσιες συνέπειες της ίδιας της νομοθεσίας. Στην πολιτική, για παράδειγμα, ένας λομπίστας ή ένας ακτιβιστής θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει αυτή τη λέξη με την επίπτωση να καταργηθεί ο εν λόγω νόμος.

Μερικά παραδείγματα εγκλημάτων χωρίς θύματα που μπορούν να ποινικοποιούνται είναι:

- ατομική αγορά και την κατανάλωση ναρκωτικών (εφόσον δεν βλάπτει κανέναν άλλο)
- πορνεία ή και η επιδίωξη της
- ατομική κατοχή όπλων (εφόσον δεν βλάπτει κανέναν με το όπλο)
- τα τυχερά παιχνίδια
- η επαιτεία

ΕΠΑΙΤΕΙΑ

Επαιτεία [λόγ. *επαιτ(ώ) εία*]ή ζητιανιά είναι η πρακτική της εκλιπαρότητας για ελεημοσύνη ,συχνά ζητούνται χρήματα, με ελάχιστη ή καμία προσδοκία ανταπόδοσης. Ζητιάνοι μπορούν να βρεθούν σε δημόσιους χώρους, όπως οι οδοί μεταφοράς, αστικά πάρκα, και κοντά σε πολλές αγορές. Εκτός από τα χρήματα, μπορεί επίσης να ζητήσει τσιγάρα ή άλλα μικρά αντικείμενα. Σύμφωνα με μια μελέτη στο περιοδικό του Καναδικού Ιατρικού Συλλόγου, το 70% των ζητιάνων δήλωσε ότι θα προτιμούσε μια θέση εργασίας με τον κατώτατο μισθό, συνήθως επικαλούμενος την επιθυμία του για ένα σταθερό εισόδημα» παρά « να τα παίρνουν από το δρόμο.»Ωστόσο, πολλοί πιστεύουν ότι δεν θα μπορούσαν να χειριστούν τις συμβατικές θέσεις εργασίας λόγω κάποιας ψυχικής ασθένειας ή σωματικής αναπηρίας ή έλλειψης δεξιοτήτων.

Ιστορία

Ζητιάνοι υπήρχαν στην ανθρώπινη κοινωνία από την επαρχία της καταγεγραμμένης ιστορίας. Επαιτεία υπάρχει στις περισσότερες κοινωνίες σε όλο τον κόσμο, αν και η επικράτηση της και η ακριβή μορφή διαφέρουν.

Οι αρχαίοι Έλληνες έκαναν διάκριση μεταξύ των Πτωχών (=παθητική φτώχεια) ή «επαίτες») και της πενίας (=ενεργή φτώχεια), με το τελευταίο να προσδίδει στο άτομο μια υψηλότερη κοινωνική θέση .Η Καινή Διαθήκη περιέχει αρκετές αναφορές ότι ο Ιησούς υπήρξε ο σωτήρας των Πτωχών, που θεωρούνταν η πιο άθλια μερίδα της κοινωνίας.

Καναδάς

Η επαρχία του Οντάριο εισήγαγε τους Ασφαλείς Δρόμους για να περιορίσει συγκεκριμένα είδη της επαιτείας , ιδιαίτερα σε ορισμένα στενά. Το 2001 όμως ο νόμος αυτός έζησε μια πρόκληση από το δικαστήριο στο πλαίσιο του καναδικού Χάρτη των Δικαιωμάτων και Ελευθεριών .

Ηνωμένες Πολιτείες

Σε ορισμένα μέρη του Σαν Φρανσίσκο, της Καλιφόρνιας απαγορεύεται η επιθετική επαιτεία .Τον Μάιο του 2010 , η αστυνομία στην πόλη της Βοστώνης ξεκίνησε πάταξη της επαιτείας στους δρόμους στο κέντρο της πόλης , και προσπαθούσαν να πείσουν τους κατοίκους συμβουλευοντάς τους να μην βοηθούν τους ζητιάνους δίνοντας τους χρήματα.

Ηνωμένο Βασίλειο

Με τη Βιομηχανική Επανάσταση (1780-1820) έχουμε ένταξη των αργόσχολων και ανεπάγγελτων στοιχείων των πόλεων και της υπαίθρου στην εργατική δύναμη με εφαρμογή διοικητικών, δικαστικών και αστυνομικών μέτρων. Η επαιτεία είναι παράνομη σύμφωνα με το νόμο του 1824 . Ωστόσο, δεν φέρουν ποινή φυλάκισης, αν και εφόσον ο νόμος εφαρμόζεται σε όλους τους δημόσιους χώρους που εκτελείται πιο συχνά στα μέσα μαζικής μεταφοράς .

Ιαπωνία

Οι Βουδιστές μοναχοί εμφανίζονται στο κοινό όταν ικετεύουν για ελεημοσύνη . Παρά το γεγονός ότι το φαινόμενο των αστέγων στην Ιαπωνία είναι αρκετά μεγάλο, όμως οι άνθρωποι σπάνια ζητιανεύουν .

ΠΟΡΝΕΙΑ

Ο όρος πορνεία αναφέρεται στο κοινωνικό φαινόμενο κατά το οποίο εκπορνεύεται το άτομο, το οποίο έναντι πληρωμής σε χρήμα ή αντικείμενα αξίας μετέχει σε σεξουαλική δραστηριότητα με οποιοδήποτε άτομο, χωρίς κανένα επιλογικό κριτήριο. Στην πορνεία επιδίδονται άτομα και των δύο φύλων τα οποία μετέχουν σε ετεροφυλοφιλική ή ομοφυλοφιλική σχέση. Οι κοινωνίες αντιμετώπιζαν συνήθως την πορνεία ως παθολογικό κοινωνικό φαινόμενο και την αποδοκιμασία τους εξέφραζαν με επιβολή κυρώσεων στις πόρνες. Σε ορισμένες μάλιστα περιοχές επιβάλλονταν στις πόρνες και βαριές ποινικές κυρώσεις, όπως ο λιθοβολισμός, το μαστίγωμα, ο στιγματισμός με πυρακτωμένο σίδερο, η φυλάκιση και ο θάνατος. Οι νόμοι, σπάνια επέβαλλαν ποινές στους πελάτες και στην πράξη αν και κατέκριναν τις συχνές επισκέψεις στις πόρνες, τις θεωρούσαν παράλληλα ως εκδήλωση ανδρισμού.

Ιστορία

Είναι ιστορικά εξακριβωμένο ότι η πορνεία υπήρχε και στην εποχή των προφητών μόνο για τις γυναίκες. Στην Παλαιά Διαθήκη αναφέρονται διάφορα επεισόδια σχετικά με τις δραστηριότητες και τις χρηματικές συμφωνίες που έκαναν τότε οι πόρνες. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι κατά την αρχαιότητα και ως το 2ο αι. μ.Χ., η πορνεία είχε κυρίως θρησκευτικό χαρακτήρα. Στη Βαβυλώνα, κάθε γυναίκα όφειλε, μια φορά στη ζωή της, να συνάψει σαρκικές σχέσεις με κάποιον άγνωστο, αντί οποιασδήποτε τιμής, γιατί όπως πίστευαν τότε, κέρδιζε έτσι την αγνότητα. Η πορνεία του είδους αυτού, γινόταν κυρίως σε ναούς αφιερωμένους στην Αφροδίτη. Η προοδευτική εξαφάνιση του θρησκευτικού χαρακτήρα της πορνείας οδήγησε στην ίδρυση των πορνείων, σπιτιών δηλαδή όπου έμεναν και ασκούσαν το επάγγελμα τους οι πόρνες. Ένα τέτοιο πορνείο ιδρύθηκε για πρώτη φορά στην Αθήνα από το Σόλωνα και, αργότερα, ιδρύθηκαν και άλλα στη Ρώμη, τα οποία στην εξώπορτα τους είχαν ένα φαλλό που τη νύχτα φωτιζόταν με φανάρι.

Αρχαία Ελλάδα

Οι πόρνες ονομάζονταν εταίρες και όχι σπάνια, εκτός από τα σωματικά προσόντα τους, είχαν και αξιόλογα πνευματικά χαρίσματα.

Ρώμη

Υπήρχαν οι λεγόμενοι μιμικοί αγώνες, ειδικές γιορτές, στη διάρκεια των οποίων γυμνές γυναίκες, έκαναν επίδειξη των θελγέτρων τους. Στο τέλος της επίδειξης, ο κήρυκας πληροφορούσε το κοινό για τα ονόματα, τις διευθύνσεις και τις τιμές των γυναικών αυτών. Οι ρωμαίες πόρνες δεν είχαν πολιτικά δικαιώματα και απαγορευόταν να παντρεύονται και να ντύνονται όπως οι έντιμες γυναίκες.

Χριστιανισμός

Στιγματίσε επίσης την πορνεία αλλά δεν την απαγόρευσε. Αργότερα, πολλοί ηγεμόνες, πήραν σκληρά μέτρα εναντίον της, έκλεισαν τα πορνεία, θέσπισαν την ποινή του θανάτου για τους προαγωγούς και εξόριζαν τις πόρνες.

Γαλλική Επανάσταση

Διαρρυθμίστηκε το σύστημα των «οίκων ανοχής» (πορνείων) και καθιερώθηκε η συστηματική υγειονομική επιθεώρησή τους, γεγονός που ισχύει ακόμα και σήμερα σε πολλά κράτη. Η τελευταία πάντως απόπειρα για την εξαφάνιση της πορνείας στην Ευρώπη, έγινε το 18ο αι. από τη Μαρία Θηρεσία της Αυστρίας, η οποία διέταξε να κάψουν όλα τα πορνεία, καθιέρωσε πρόστιμα για τους προαγωγούς και διάταξε να τιμωρούν τις πόρνες με φριχτά βασανιστήρια. Η πρώτη πάντως προσπάθεια να υπαχθεί η πορνεία σε ειδικό νομοθετικό καθεστώς και ο υποτυπώδης υγειονομικός έλεγχος, χρονολογούνται από το 14ο αι. στη Γαλλία.

Ελλάδα

Απαγορεύτηκε το 1955 ο «ομαδικός εταιρισμός» και ορίστηκε ότι η εγκατάσταση «άσεμνης» γυναίκας σε οίκημα πρέπει να γίνεται με άδεια της αστυνομίας.

Τύποι ή μορφές

Ο τρόπος που ασκείται η πορνεία ποικίλλει από χώρα σε χώρα και συχνά ακόμη και μέσα στην ίδια χώρα. Οι διαφορές σχετίζονται με την οικονομική ανάπτυξη, με τις κοινωνικές και πολιτικές δομές, με την ισχύουσα νομοθεσία, με την νοοτροπία, με τοπικά ήθη. Έτσι μπορούμε να διακρίνουμε τρεις κύριους τρόπους άσκησης της πορνείας: Σε πορνείο, που διευθύνεται συνήθως από μια γηραιότερη πόρνη που απέκτησε αρκετά χρήματα και είχε αρκετές επαφές. Η δεύτερη μορφή πορνείας με ραντεβού. Πρόκειται για μορφή πορνείας πολυτελείας, που απευθύνεται σε πλούσια πελατεία, η οποία παρέχει στον πελάτη ανέσεις, ασφάλεια και διακριτικότητα. Η τρίτη μορφή πορνείας είναι της ανεξάρτητης πόρνης, η οποία βρίσκει πελάτες στους δρόμους, σε μπαρ, σε χορευτικά κέντρα, με ωτοστόπ σε αυτοκινητόδρομους κλπ. Η μορφή αυτή υπάρχει σε όλες τις χώρες όπου δεν έχει απαγορευτεί εντελώς η πορνεία.

NΑΡΚΩΤΙΚΑ

Τα ναρκωτικά αποτελούν μέρος της κουλτούρας μας από τα μέσα του περασμένου αιώνα. Διαδόθηκαν ευρέως τη δεκαετία του 1960 και μέσω της μουσικής και των μέσων μαζικής ενημέρωσης εισέβαλαν σε κάθε τομέα της ζωής. Στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής τα αποτελέσματα από την Εθνική Έρευνα που διεξήχθη το 2007 έδειξε ότι 19,9 εκατομμύρια Αμερικανών έκανε χρήση παράνομων ναρκωτικών τον μήνα που προηγήθηκε της έρευνας. Το ευρύτερα διαδεδομένο ναρκωτικό στις ΗΠΑ είναι η μαριχουάνα. Σύμφωνα με την Παγκόσμια αναφορά των Ηνωμένων Εθνών για τα Ναρκωτικά του 2008, το 3,9% του παγκόσμιου πληθυσμού μεταξύ των 15 και 64 ετών κάνουν χρήση μαριχουάνας. Στην Ευρώπη, πρόσφατες μελέτες σε 15χρονα παιδιά έδειξαν ότι η χρήση μαριχουάνας κυμαίνεται από το 10% έως το 40%. Το υψηλότερο ποσοστό έχει αναφερθεί για τους εφήβους της Τσεχίας (44%), ακολουθεί η Ιρλανδία (39%), το Ηνωμένο Βασίλειο (38%) και η Γαλλία (38%) Στην Ισπανία και στη Μεγάλη Βρετανία η χρήση κοκαΐνης στα παιδιά μεταξύ 15 και 16 ετών είναι 4-6%.

Τι είναι?

Τα ναρκωτικά είναι τοξικές ουσίες φυτικής προέλευσης, οι οποίες επιδρούν έντονα στην ψυχή και στον οργανισμό των ανθρώπων. Οι επιπτώσεις είναι σημαντικές όπως η αλλοίωση της προσωπικότητας του ανθρώπου που τα λαμβάνει, η καταστροφή του οργανισμού του και πολλές φορές ο ίδιος ο θάνατος.

ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ

Μαριχουάνα - χασίς - χασισέλαιο :παράγωγα της ινδικής κάνναβης. Καπνίζεται το άνθος (μαριχουάνα) ή η ρητίνη (χασίς) που παρασκευάζεται σε πλακίδια ή κυλίνδρους χρώματος σκούρου καφέ. Το χασίς έχει περιεκτικότητα σε καθαρό ναρκωτικό 40 %, ενώ η μαριχουάνα δεν ξεπερνάει το 12%.

Όπιο, Ηρωίνη, Μορφίνη: ναρκωτικά που προκαλούν γρήγορη εξάρτηση και εθισμό. Οι χρήστες τους γίνονται σκλάβοι των ναρκωτικών αυτών, μέσα σε λίγες μέρες και κάνουν τα πάντα για να τα προμηθευτούν από τους εμπόρους ναρκωτικών.

Κοκαΐνη - κρακ : Η κοκαΐνη παράγεται από τα φύλλα του φυτού κόκα. Η συχνή εισπνοή από τη μύτη μπορεί να τη βλάψει.

LSD (λυσεργικό οξύ): Το πιο γνωστό παραισθησιογόνο. Το ναρκωτικό που διαστέλλει την συνείδηση. Ένας μεγάλος κίνδυνος για τους νέους, που δεν είναι έτοιμοι να αντιμετωπίσουν τις επιδράσεις του

Αμφεταμίνες :Από τις πιο επικίνδυνες κατηγορίες χημικών ουσιών που κυκλοφορούν.

Έκσταση, XTC και Adam είναι μερικά από τα ονόματα που έχουν δοθεί στο MDMA ,ένα συνθετικό ναρκωτικό.

Και κάποια άλλα πολύ γνωστά :Αλκοόλ ,Νικοτίνη

ΠΡΟΛΗΨΗ

ΣΧΟΛΕΙΟ: Ενημέρωση και διαφώτιση των μαθητών από αρμόδιους. Να νιώσει ο μαθητής το χώρο του σχολείου σαν προσωπικό του χώρο και να μπορεί μέσα σ' αυτόν να απευθυνθεί σε κάποια υπεύθυνα άτομα για τα προβλήματα που γενικά αντιμετωπίζει, έτσι ώστε να λάβει συμβουλές και συμπαράσταση.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ: Επικοινωνία, στοργή και κατανόηση από τους γονείς, ώστε να αποκτήσει το παιδί ισορροπημένη προσωπικότητα και να αντιμετωπίζει δύσκολες συναισθηματικές και άλλες καταστάσεις στη ζωή, χωρίς να αναζητά φυγή από την πραγματικότητα.

ΚΡΑΤΟΣ: Οργάνωση καμπάνιας κατά των ναρκωτικών και ενημέρωση γονέων και παιδιών. Προσφορά εργασίας στους νέους ανθρώπους. Επιβολή αυστηρότατων ποινών στους εμπόρους ναρκωτικών και αποκάλυψη των κυκλωμάτων. Να ωθήσει τους νέους προς δημιουργικές ενασχολήσεις για να γεμίσουν το ελεύθερο χρόνο τους

ΚΟΙΝΩΝΙΑ: Να προσφέρουμε στους νέους μια ζωή με νόημα, με αξίες, με πληρότητα και υγιή πρότυπα.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΚΡΑΤΟΣ: Οργάνωση επαρκών κέντρων θεραπείας και απεξάρτησης. Αντιμετώπιση από την ποινική νομοθεσία των χρηστών ως αρρώστων και όχι ως εγκληματιών.

ΓΟΝΕΙΣ: Δε πρέπει να καταφεύγουν στην αναζήτηση ενόχων και απόδοση κατηγοριών, αντίθετα πρέπει να βοηθούν το άρρωστο παιδί τους και να του συμπαρασταθούν

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΕΝΤΑΞΗ :

Η κατοικία και η εργασία είναι βασικές προϋποθέσεις για την ισχυροποίηση της νέας κοινωνικής ταυτότητας του εξαρτημένου ώστε να μπορεί να συμμετέχει ενεργά στο κοινωνικό σύνολο. Μόνο έτσι μπορούν να διασφαλιστούν μεταξύ άλλων και οι αλλαγές που προέκυψαν από την θεραπεία στις σχέσεις της οικογένειας.

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Τι είναι το Ηλεκτρονικό Έγκλημα;

Ηλεκτρονικό έγκλημα, σύμφωνα με τους Forester και Morisson (1994) είναι μια εγκληματική πράξη στην οποία ο ηλεκτρονικός υπολογιστής χρησιμοποιείται ως το κυριότερο μέσο τέλεσής της. Πιο συγκεκριμένα ηλεκτρονικό έγκλημα θεωρούνται οι αξιόποινες εγκληματικές πράξεις που τελούνται με τη χρήση ηλεκτρονικών υπολογιστών και συστημάτων επεξεργασίας δεδομένων και τιμωρούνται με συγκεκριμένες ποινές από την ελληνική νομοθεσία. Ανάλογα με τον τρόπο τέλεσης διαχωρίζονται σε εγκλήματα τελούμενα με τη χρήση Ηλεκτρονικών Υπολογιστών (computer crime) και σε Κυβερνοεγκλήματα (cyber crime), εάν τελέσθηκε μέσω του Διαδικτύου. Μερικές μορφές κυβερνοεγκλημάτων που εξιχνιάστηκαν στην Ελλάδα από το Τμήμα Ηλεκτρονικού Εγκλήματος/ΔΑΑ Απάτες μέσω Διαδικτύου

- Παιδική πορνογραφία
- Cracking και hacking
- Διακίνηση-πειρατεία λογισμικού
- Πιστωτικές κάρτες
- Διακίνηση ναρκωτικών
- Έγκλημα στα chat rooms

Κατηγορίες εγκλημάτων μέσω διαδικτύου:

1. Η παραδοσιακή μορφή αδικημάτων, όπως η ενόχληση, η απάτη κ.α όπου ο δράστης χρησιμοποιεί το διαδίκτυο για να ξεγελάσει, ενοχλήσει, για να διαπράξει το ποινικό αδίκημα.
2. Δημοσίευση παράνομου υλικού, όπως παιδικό πορνογραφικό υλικό.
3. Εγκλήματα εναντίων συστημάτων επικοινωνίας και πληροφορικής.

Το Γραφείο Καταπολέμησης Ηλεκτρονικού Εγκλήματος διερευνά τις πιο κάτω κατηγορίες αδικημάτων, όπως αυτά περιγράφονται στον κυρωτικό νόμο 22(III)/2004, ο περί της Σύμβασης κατά του Εγκλήματος μέσω του Διαδικτύου (κυρωτικός) Νόμος του 2004:

1. Παιδική Πορνογραφία
2. Παράνομη Πρόσβαση σε σύστημα ηλεκτρονικού υπολογιστή

3. Παράνομη Παρέμβαση σε δεδομένα ηλεκτρονικού υπολογιστή
4. Παράνομη Επέμβαση σε δεδομένα ηλεκτρονικού υπολογιστή
5. Παράνομη Επέμβαση σε σύστημα ηλεκτρονικού υπολογιστή
6. Πλαστογραφία σχετιζόμενη με δεδομένα ηλεκτρονικού υπολογιστή

Άρθρο Τίτλος

1. Παράνομη Πρόσβαση σε Δεδομένα Η.Υ.
2. Παράνομη Παρέμβαση σε Δεδομένα Η.Υ.
3. Ποινικοποίηση Επέμβασης σε Δεδομένα Η.Υ.
4. Ποινικοποίηση Επέμβασης σε Σύστημα Η.Υ.
5. Ποινικοποίηση Κατάχρησης Επινοήσεων
6. Ποινικοποίηση Πλαστογραφίας Σχετιζόμενης με Η.Υ.
7. Ποινικοποίηση Απάτης Σχετιζόμενης με Η.Υ.
8. Ποινικοποίηση Αδικημάτων Σχετιζόμενων με Παιδική Πορνογραφία.
9. Ποινικοποίηση Αδικημάτων Σχετιζόμενων με Παραβιάσεις Δικαιωμάτων Πνευματικής Ιδιοκτησίας και Συγγενικών Δικαιωμάτων.
10. Ποινικοποίηση Απόπειρας, Συνδρομής ή Υποκίνησης.
11. Ποινική Ευθύνη Νομικών Προσώπων.
12. Διαδικαστικό Δίκαιο (κυρώσεις και μέτρα).

Για τους σκοπούς καταπολέμησης αδικημάτων παιδικής πορνογραφίας μέσω του διαδικτύου τυγχάνει εφαρμογής και ο νόμος περί της Καταπολέμησης της Εμπορίας και της Εκμετάλλευσης Προσώπων και της Προστασίας των Θυμάτων Νόμος του 2007.

Χαρακτηριστικά γνωρίσματα του εγκλήματος στον κυβερνοχώρο:

1. Η αστυνομική διερεύνησή του είναι πολύπλοκη.
2. Απαιτούνται εξειδικευμένες γνώσεις.
3. Η καταγραφή της εγκληματικότητας στον κυβερνοχώρο δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα διότι ελάχιστες περιπτώσεις εγκλημάτων του κυβερνοχώρου καταγγέλλονται.

4. Ο «εγκληματίας του κυβερνοχώρου» διαφέρει από τον «κοινό εγκληματία». Ο δράστης πρέπει να διαθέτει γνώσεις στους Ηλεκτρονικούς Υπολογιστές, τεχνική επιδεξιότητα.
5. Δίνει τη δυνατότητα σε άτομα με ιδιαιτερότητες όπως οι παιδόφιλοι (child pornography) να επικοινωνούν γρήγορα ή και σε πραγματικό χρόνο, χωρίς μετακίνηση, εύκολα, ανέξοδα, να βρίσκονται πολλοί μαζί στις ίδια ομάδες συζητήσεως (News groups) ή μέσα σε chat rooms.
6. Οι «εγκληματίες του κυβερνοχώρου» σχεδόν πάντα δεν εμφανίζονται με την πραγματική των ταυτότητα , αποστέλλουν ηλεκτρονικά μηνύματα (e-mail) με ψευδή στοιχεία, χρησιμοποιούν λογαριασμούς σε διάφορους ιστοτόπους κοινωνικής δικτύωσης τα οποία δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα.
7. Είναι έγκλημα «χωρίς πατρίδα» .
8. Το έγκλημα στον κυβερνοχώρο είναι γρήγορο , διαπράττεται σε χρόνο δευτερολέπτων και πολλές φορές δεν το αντιλαμβάνεται ούτε το ίδιο το θύμα.
9. Είναι εύκολο στην διάπραξή του.
10. Για την τέλεσή του απαιτούνται άριστες ή τουλάχιστον εξειδικευμένες γνώσεις για το αδίκημα και τη φύση του που πρόκειται να διαπράξει.
11. Μπορεί να διαπραχθεί χωρίς την μετακίνηση του δράστη, ο οποίος ενεργεί από το γραφείο ή το σπίτι του, χρησιμοποιώντας τον υπολογιστή του.

Λόγω του ότι η μεγαλύτερη κατηγορία χρηστών του διαδικτύου είναι τα παιδιά, τα οποία δυνατόν να είναι και η πιο ευάλωτη κατηγορία χρηστών του διαδικτύου, σας παραθέτω 10 στοιχειώδη μέτρα τα οποία εάν ληφθούν θα περιορίσουν στο ελάχιστο τους κινδύνους που δυνατό να ανακύψουν από την χρήση του διαδικτύου από τα παιδιά:

1. Μάθετε τα παιδιά σας να μην δίνουν ποτέ τη διεύθυνση, τον αριθμό τηλεφώνου ή άλλες προσωπικές πληροφορίες, όπως πού πηγαίνουν σχολείο ή πού τους αρέσει να παίξουν και ενθαρρύνετε τα να μοιράζονται τις εμπειρίες τους στο διαδίκτυο μαζί σας.
2. Μάθετε τα παιδιά σας πως η διαφορά μεταξύ καλού και κακού είναι η ίδια στο Διαδίκτυο όπως και στον πραγματικό κόσμο.
3. Δείξτε στα παιδιά σας πώς να σέβονται τους υπόλοιπους χρήστες του Διαδικτύου. Φροντίστε να κατανοήσουν πως οι κανόνες καλής συμπεριφοράς δεν αλλάζουν μόνο και μόνο επειδή βρίσκονται στον υπολογιστή.
4. Πείτε στα παιδιά σας πως ποτέ δεν θα πρέπει να συναντούν διαδικτυακούς φίλους κατά πρόσωπο. Εξηγήστε ότι οι διαδικτυακοί φίλοι μπορεί να μην είναι αυτό που υποστηρίζουν πως είναι.

5. Μάθετε στα παιδιά σας πως ό,τι διαβάζουν ή βλέπουν στο Διαδίκτυο δεν είναι πάντοτε αλήθεια. Ενθαρρύνετε τα να σας ρωτούν εάν έχουν αμφιβολίες.
6. Ελέγξτε τη δραστηριότητα του παιδιού σας στο Διαδίκτυο χρησιμοποιώντας προηγμένο λογισμικό Διαδικτύου. Ο γονικός έλεγχος μπορεί να σας βοηθήσει να φιλτράρετε το επικίνδυνο περιεχόμενο, να καταγράφετε τις τοποθεσίες που επισκέπτεται το παιδί σας και να μάθετε τι κάνουν εκεί.
7. Πάντα να συνδέεστε στο Διαδίκτυο μαζί με τα παιδιά σας κυρίως όταν αυτά είναι ηλικίας κάτω των 14 ετών.
8. Προσθέστε αποδεκτές τοποθεσίες στη Λίστα αγαπημένων για να δημιουργήσετε ένα προσωπικό διαδικτυακό περιβάλλον για τα παιδιά σας.
9. Χρησιμοποιήστε λογισμικό που να αποκλείει τα αναδυόμενα παράθυρα για να προστατέψετε τα παιδιά σας από τα ενοχλητικά αναδυόμενα παράθυρα.
10. Είναι καλύτερα οι Ηλεκτρονικοί Υπολογιστές να ευρίσκονται σε κοινόχρηστους χώρους στο σπίτι και όχι στο υπνοδωμάτιο των παιδιών για να ασκείται ο απαιτούμενος έλεγχος από εσάς. Επίσης αυτό το μέτρο κάνει τον ανήλικο χρήστη του Η.Υ. να αισθάνεται ότι δεν είναι ελεύθερος και ανεξέλεγκτος.

2^η Ομάδα

Θέμα: ΒΙΑ ΣΤΟ ΓΑΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΑΘΗΤΡΙΕΣ:

1. ΜΙΧΑΕΛΑ ΠΑΣΙΑ
2. ΑΡΕΤΗ ΠΑΠΠΑ
3. ΤΖΕΝΗ ΠΙΕΤΡΑΙ
4. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΠΑΛΑΣΧΑ

ΒΙΑ ΣΤΟ ΓΑΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ενδοοικογενειακή βία στη χώρα μας.

Στην Ελλάδα, το νομοσχέδιο για την ενδοοικογενειακή βία απασχόλησε την Τρίτη 8 Αυγούστου 2006 την κυβερνητική επιτροπή. Σύμφωνα με το νέο νομοσχέδιο θεσπίστηκαν νέες εγκληματικές συμπεριφορές, που έως τώρα δεν χαρακτηρίζονταν αξιόποινες πράξεις, ενώ μετατρέπεται σε κακουργηματική πράξη ο συζυγικός εξαναγκασμός σε συνουσία. Το νομοσχέδιο προβλέπει βαριές ποινές για την παιδοφιλία, αλλά και τον εξαναγκασμό ανίκανου ή ασθενούς μέλους της οικογένειας σε σεξουαλική πράξη, ενώ απαγορεύεται ρητά η σωματική βία σε βάρος ανηλίκων ως μέσο σωφρονισμού στο πλαίσιο της ανατροφής τους. Οι δάσκαλοι και οι καθηγητές εξάλλου, υποχρεούνται να ενημερώνουν άμεσα τις εισαγγελικές και αστυνομικές αρχές σε περίπτωση που διαπιστώσουν σωματική κακοποίηση μαθητή από μέλος της οικογένειάς του, ενώ σε περίπτωση κακοποίησης ανηλίκου προβλέπεται αυτεπάγγελτη ποινική δίωξη κατά του δράστη, ο οποίος υποχρεωτικά οδηγείται στο αυτόφωρο. Σύμφωνα με την εισηγητική έκθεση, στόχος του νομοσχεδίου είναι η καταπολέμηση των ακραίων φαινομένων αυθαιρεσίας και αυταρχισμού μέσα στην οικογένεια με τη δημιουργία ενός νομοθετικού πλέγματος προστασίας των ανηλίκων αλλά και των ‘‘αδύνατων’’ μελών της οικογένειας, οι παραβάτες του οποίου θα αντιμετωπίζουν βαριές ποινές.

Βία: Η άσκηση πίεσης με διάφορους τρόπους και διάφορα μέσα προκειμένου να επιβληθεί η θέληση κάποιου σε κάποιον άλλον.

Σωματική βία: Κατ’ επανάληψη σωματική κακομεταχείριση που περιλαμβάνει από ήπιες μέχρι άγριες σωματικές επιθέσεις. Η σωματική βία συχνά προκαλεί σωματικό πόνο, γδαρσίματα, μώλωπες, εγκαύματα και άλλες κακώσεις. Σε κάποιες περιπτώσεις προκαλούνται μόνιμες σωματικές βλάβες (π.χ. αναπηρία) ή και θάνατος.

Λεκτική βία: Η λεκτική βία είναι το φίμωμα της αντίθετης γνώμης και συχνά το φίμωμα του ατόμου ανεξαρτήτως γνώμης. Όχι μόνο δεν υπάρχει ή δεν προωθείται ο διάλογος, αλλά επιπλέον προσβάλλεται το πρόσωπο που μιλά ό,τι και αν λέει. Η επίθεση γίνεται προσωπική, το αντικείμενο της συζήτησης έχει δευτερεύουσα θέση. Στόχος η μείωση της αξιοπρέπειας του άλλου με τρόπους και λεκτικά κόλπα, που προκαλούν το άτομο χωρίς να απαντούν στο ζήτημα υπό εξέταση.

Ψυχολογική βία: Η ψυχολογική κακοποίηση περιλαμβάνει πράξεις ,παραλείψεις και συμπεριφορές οι οποίες εμπεριέχουν συστηματική απόρριψη, εκφοβισμό, απομόνωση, εκμετάλλευση, υποτίμηση, αποθάρρυνση, παραμέληση. Αυτό το είδος βίας, είναι δύσκολο να εντοπιστεί και να διαγνωστεί από τους επαγγελματίες γιατί απαιτεί ικανό χρονικό διάστημα για να αναπτυχτεί καλή επικοινωνία και σχέση εμπιστοσύνης με το θύμα

Κοινωνική βία: Στοχεύει στην απομόνωση του θύματος. Ο θύτης απαγορεύει στο θύμα να έχει οποιαδήποτε σχέση με συγγενείς, φίλους, γείτονες ή ακόμα και να εργαστεί.

Οικονομική βία: Πλήρης οικονομική εξάρτηση του θύματος από τον θύτη.

ΚΑΚΟΠΟΙΗΣΗ

Περίοδος έντασης:

Κατά την περίοδο "έντασης" ο θύτης μπορεί να βρίζει και να προσβάλει το θύμα επιχειρώντας να προκαλέσει την αντίδρασή του. Αν το θύμα αντιδράσει, ο θύτης βρίσκει την αφορμή για να ασκήσει βία. Πολλές φορές το θύμα φοβάται την αντίδραση του θύτη και έτσι συμπεριφέρεται σαν να φταίει. Τελικά, πάντα ο θύτης θα βρει μια δικαιολογία για να ασκήσει βία στο θύμα.

Περίοδος κακοποίησης:

Κατά τη διάρκεια αυτής της φάσης ο θύτης είναι συνήθως εκτός ελέγχου. Αρκετές φορές το θύμα τραυματίζεται σοβαρά. Κάποιες φορές το θύμα παραμένει παθητικό προσπαθώντας να προστατεύσει τον εαυτό του. Άλλες φορές το θύμα απλά αμύνεται. Σε κάποιες περιπτώσεις το θύμα μπορεί να χτυπήσει το θύτη ή να τρέξει για να ζητήσει βοήθεια.

Περίοδος συμφιλίωσης:

Μετά την κακοποίηση το θύμα είναι εξαιρετικά ευάλωτο. Ο θύτης προσπαθεί να δικαιολογήσει τη βίαιη συμπεριφορά του, περιβάλλει το θύμα με πολλή αγάπη και απολογείται. Κατά την περίοδο συμφιλίωσης δημιουργείται ένας πολύ ισχυρός συναισθηματικός δεσμός μεταξύ του θύματος και του θύτη, ο οποίος απομονώνει και τους δύο από την πραγματικότητα.

Όμως...

Με το πέρασμα του χρόνου, η διάρκεια των τριών περιόδων αλλάζει. Η περίοδος έντασης διαρκεί όλο και λιγότερο, η περίοδος κακοποίησης γίνεται όλο και πιο συχνή και η περίοδος συμφιλίωσης μικραίνει και γίνεται πιο έντονη. Η βία αποδυναμώνει το θύμα και αλλάζει το χαρακτήρα και την προσωπικότητά του.

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΑ

Τακτικές Συναισθηματικής Κακοποίησης

Ο ακόλουθος κατάλογος αναδεικνύει τις περισσότερες τακτικές που έχουν αναφερθεί από άτομα που έζησαν σχέση συναισθηματικής κακοποίησης κάποια στιγμή στη ζωή τους. Αναφέρει ένα άτομο ότι ο/η σύντροφος του/ης έχει ασκήσει:

Λεκτική εξύβριση:

- Τον/ην κριτικάρει, τον/ην αποκαλεί χαζό/ή χοντρό/ή ή του/ης απευθύνεται με επιθετικό τρόπο.
- Του/ης λέει ότι κανείς άλλος δε θα τον/ην ήθελε και ότι δε θα μπορούσε να τα καταφέρει μόνος/η του/ης.
- Κάνει ρατσιστικά σχόλια σε σχέση με το πολιτισμικό του/ης υπόβαθρο.
- Κριτικάρει τις θρησκευτικές πεποιθήσεις του/ης.
- Βγάζει πράγματα από το μυαλό του/ης, λέει ψέματα ή ανασκευάζει γεγονότα.
- Αρνείται να του/ης μιλήσει για μακρά περίοδο (χρήση σιωπής).
- Τον/ην ντροπιάζει ή τον/ην ταπεινώνει αν εκείνος/η τον χρειάζεται για να φροντίσει κάποια σωματική ανάγκη του/ης που σχετίζεται με κάποια δυσλειτουργία – αναπηρία.
- Αρνείται τις πράξεις του/ης ή τις υποβαθμίζει.
- Τον/ην κατηγορεί ότι φταίει για όλα τα προβλήματα στη σχέση τους.

Απομόνωση:

- Ανακατεύεται και παρεμβαίνει στις οικογενειακές και φιλικές σχέσεις του/ης συντρόφου, ή σε αυτές που έχει με τους συνεργάτες του/ης.
- Τον/ην κατηγορεί ότι είναι άπιστος/η αν μιλά σε κάποιον/αν άνδρα/γυναίκα.
- Παρακολουθεί τα μέρη που πηγαίνει και τους ανθρώπους με τους οποίους μιλά.
- Τον/ην αποτρέπει από το να παρακολουθεί τις δραστηριότητες της κοινότητας που πιστεύει
- Αρνείται να επιτρέψει στο/η σύντροφο του να πάει στο σχολείο στην εργασία ή να έχει ανεξάρτητες δραστηριότητες.

Απειλές:

- Απειλεί ότι ο/η σύντροφος γυναίκα θα εξοριστεί (απελαθεί) αν χωρίσουν.
- Απειλεί ότι θα σκοτωθεί, λέγοντας ότι δεν μπορεί να κάνει χωρίς αυτόν/ή.

- Απειλεί ότι θα πάρει τα παιδιά από την κηδεμονία του/ης και δεν θα τα ξαναδεί ποτέ.
- Απειλεί ότι θα σκοτώσει αυτόν/ην, τα παιδιά, την οικογένεια του/ης , τους φίλους του/ης , τα κατοικίδια ζώα;

Εκφοβισμός:

- Καταστρέφει ή πετά πράγματα που είναι σημαντικά για αυτόν/ήν.
- Κτυπά τις πόρτες, ανοίγει τρύπες σε τοίχους, ή καταστρέφει το καλώδιο του τηλεφώνου.
- Στριγκλίζει και δεν του/ης επιτρέπει να μιλήσει.
- Σεξουαλική βία
- Επιμένει να έχει σεξ μαζί του/ης όποτε αυτός/η θέλει και με όποιο τρόπο επιθυμεί.
- Τον/ην απειλεί ότι θα έχει άλλες σχέσεις ή τον/ην κατηγορεί για τις σχέσεις που έχει ο/η ίδιος/α, επειδή δεν έχουν σεξουαλική επαφή.
- Αρνείται να κάνει σεξ με μοχθηρό τρόπο για να τον/ην τιμωρήσει ή να τον/ην κάνει να νιώσει άσχημα με τον εαυτό του/ης.

Οικονομική βία:

- Του/ης στερεί την πρόσβαση σε οικονομικές πηγές
- Λογαριάζει για κάθε σέντ που έχει ξοδέψει.
- Του/ης απαγορεύει τη δυνατότητα να δουλέψει έξω από το σπίτι.

Σύνδρομο Αμέτοχου Θεατή

Ός Σύνδρομο Αμέτοχου Θεατή ορίζεται η έκθεση του παιδιού για μακρό χρονικό διάστημα σε διάφορες μορφές ενδοοικογενειακής βίας χωρίς το ίδιο να υφίσταται σωματικές κακώσεις και είναι σοβαρή μορφή συναισθηματικής βίας. Η βία μεταξύ των συζύγων είναι η χαρακτηριστικότερη μορφή ενώ άλλες μορφές είναι η κακοποίηση - σωματική- σεξουαλική- άλλου αδελφού μέσα στην οικογένεια ή η βία εναντίον του παππού ή της γιαγιάς. Η λεκτική βία (βρισιές, απειλές) είναι από τις πιο χαρακτηριστικές μορφές του Συνδρόμου Αμέτοχου Θεατή.

Ενδείξεις ψυχολογικής βίας σε παιδί:

- α) Έλλειψη επαίνου και ενθάρρυνσης
- β) Έλλειψη άνεσης και αγάπης
- γ) Έλλειψη σύνδεσης
- δ) Έλλειψη κατάλληλου ερεθίσματος
- ε) Έλλειψη συνεχούς φροντίδας

στ) Ξεχώρισμα ενός συγκεκριμένου παιδιού για τέτοια μεταχείριση. Μερικά παιδιά μπορούν να μετατραπούν σε "δούλους του σπιτιού" με το να υποχρεωθούν να κάνουν πολλές δουλειές στο σπίτι ακατάλληλες για την ηλικία και τη θέση τους.

ζ) Η υπερπροστατευτική και κτητική συμπεριφορά ενός γονέα που δεν επιτρέπει στο παιδί να έχει φυσιολογική επαφή και δραστηριότητα με τους φίλους του.

η) Ανάμειξη σε έντονη οικογενειακή διαμάχη. Η παρακολούθηση σκηνών βίας μεταξύ των φροντιστών συνήθως επηρεάζει δυσμενώς τη συναισθηματική ανάπτυξη ενός παιδιού.

ΠΑΡΑΜΕΛΗΣΗ

Η παραμέληση αφορά κυρίως τα παιδιά, τους ηλικιωμένους ή άλλα άτομα που αδυνατούν για διάφορους λόγους να φροντίσουν τον εαυτό τους όπως είναι τα άτομα με χρόνια σοβαρά προβλήματα υγείας, αναπηρία κλπ.

Με τον όρο παραμέληση περιγράφεται το φαινόμενο σύμφωνα με το οποίο ένας ή περισσότεροι ενήλικες που έχουν την ευθύνη της φροντίδας ενός ατόμου, επιτρέπουν να προκληθούν στο άτομο σωματικές κακώσεις ή συνθήκες στέρησης σε τέτοιο βαθμό, ώστε συχνά να επιφέρουν σοβαρές διαταραχές σωματικής, νοητικής, συναισθηματικής ή κοινωνικής μορφής ακόμα και το θάνατο.

ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΒΙΑ

Σεξουαλική παραβίαση παιδιού είναι η χρησιμοποίησή του από ενήλικα για σεξουαλική ηδονή και κακοποίηση. Ένα παιδί μπορεί να υποστεί σεξουαλική παραβίαση από άλλο παιδί ή έφηβο. Τόσο τα αγόρια όσο και τα κορίτσια είναι δυνατόν να υποστούν παραβίαση από πολύ νεαρή ηλικία.

Η σεξουαλική παραβίαση παιδιών περιλαμβάνει:

- *Σεξουαλικά αγγίγματα -περιλαμβανομένης της διείσδυσης
- *Αυνανισμό μεταξύ ενηλίκων και παιδιών
- *Κολπική ή πρωκτική συνουσία
- *Επαφή στοματική/με τα γεννητικά όργανα ή σεξουαλική επαφή

*Επίδειξη γεννητικών οργάνων

*Χρησιμοποίηση παιδιών σε πορνογραφική κινηματογράφηση ή φωτογράφιση

*Εκθεση παιδιών σε πορνογραφικές ταινίες ή φωτογραφίες

*Ενθάρρυνση ή εξαναγκασμό παιδιών να εκπορνευτούν

*Ενθάρρυνση ή εξαναγκασμό παιδιών να γίνουν μάρτυρες σεξουαλικών πράξεων

Σωματικές ενδείξεις:

α) Τραυματισμός του υμένα

β) Επιμήκυνση του υμένα με απώλεια υμενικού ιστού

γ) Τραυματισμός του βλεννογόνου του πρωκτού

δ) Εφηβική εγκυμοσύνη θα πρέπει να εγείρει υποψία για σεξουαλική παραβίαση ιδιαίτερα όταν η ταυτότητα του πατέρα είναι ασαφής ή μυστική

Ψυχολογικές ενδείξεις:

α) Απόσυρση και ενδοστρέφεια

β) Σεξουαλικές γνώσεις ή συμπεριφορά που δεν δικαιολογείται από την ηλικία του παιδιού

γ) Επίμονος αυνανισμός, ιδιαίτερα σε ακατάλληλο περιβάλλον

δ) Προκλητικές συμπεριφορές προς ενήλικες ή ανάρμοστα φιλήματα

ε) Σεξουαλικού χαρακτήρα συμπεριφορά με ενήλικες και άλλα παιδιά

ΠΑΙΔΟΦΙΛΙΑ

Κατά την παιδοφιλία το αντικείμενο της σεξουαλικής ικανοποίησης είναι ένα παιδί πριν από την εφηβική ηλικία. Οι παιδόφιλοι είναι σχεδόν πάντοτε άντρες, των οποίων τα αντικείμενα είναι συχνότερα μικρά κορίτσια παρά αγόρια και των οποίων η συμπεριφορά σπάνια περιλαμβάνει σαδιστικές επιθέσεις. Πολλές φορές η σεξουαλική πράξη σταματά λίγο πριν από την συνουσία.

Η παιδοφιλία είναι πολύ διαδεδομένη, αν και σπάνια φθάνει στο φώς της δημοσιότητας. Κι αυτό γιατί συχνά οι ενδιαφερόμενοι ενήλικοι λένε στα παιδιά να "κρατήσουν μυστικό το τθ συνέβη". Όταν τα παιδιά λένε σε άλλους ενήλικους τι συνέβη, αυτοί σπάνια το κοινοποιούν σε άλλους. Πολλοί ενήλικοι δεν αναφέρουν μία περίπτωση παιδοφιλίας για να "προστατεύσουν" το παιδί και, σε μεγάλο βαθμό, για να αποφύγουν το κοινωνικό στίγμα. Άλλοι ενήλικοι δεν αναφέρουν το γεγονός γιατί είναι της γνώμης ότι ο παιδόφιλος μπορεί να θεραπευτεί έξω από τη φυλακή.

Οι παιδόφιλοι, συχνά παντρεύονται και κάνουν παιδιά, αν και μπορεί να βρίσκουν μικρή σεξουαλική ικανοποίηση ή τρυφερότητα με τις γυναίκες τους και υποφέρουν από χρόνια έκδηλη νευρώση ή ακόμη και ήπια ψύχωση. Ο τύπος του παιδόφιλου που συνδέεται συχνότερα στις περιπτώσεις αιμομιξίας είναι ο παλινδρομήσας παιδόφιλος (regressed pedophile) και θεωρείται ότι έχει αναπτύξει κάποιο "φυσιολογικών" διαπροσωπικών σχέσεων με τους συνομηλίκους του. Ενώ μπορεί να ήταν σε θέση να αναπτύξει κάποιες σεξουαλικές σχέσεις κατά την διάρκεια της εφηβείας του, είναι, ως ενήλικος ανίκανος να ανταπεξέλθει στο στρες. Στρέφεται στα οινόπνευματώδη, γεγονός που οδηγεί στην κατάλυση μιας σχετικά σταθερής γαμήλιας, κοινωνικής και εργασιακής σχέσης. Ο τύπος αυτός παιδόφιλου αναζητεί παιδιά αφού ανακαλύψει ότι η γυναίκα του τον απατά. Ο τύπος αυτός παιδόφιλου δεν φαίνεται να έχει την τάση να σχεδιάζει τις σεξουαλικές του επαφές με τα παιδιά και συνήθως δρά παρορμητικά. Η ηλικία του κυμαίνεται κατά μέσο όρο γύρω στα 40. Τα θύματά του είναι γενικά κορίτσια ηλικίας 6-12 ετών και αγόρια ηλικίας 11-15. Σε πολλές περιπτώσεις αποκαλύφθηκε ότι οι παιδόφιλοι είχαν οι ίδιοι υποστεί σεξουαλική επίθεση σε μικρή ηλικία και, κατά συνέπεια, μεγάλωσαν σκεπτόμενοι την παιδοφιλία ως μια ακόμη κρυφή δραστηριότητα ενηλίκων.

ΑΙΜΟΜΙΞΙΑ

Η αιμομιξία αναφέρεται στις πολιτιστικά απαγορευμένες σεξουαλικές σχέσεις ή στο γάμο μεταξύ ορισμένων μελών της οικογένειας, που προσδιορίζονται διαφορετικά από κοινωνία σε κοινωνία, αν και κάθε κοινωνία γνωστή στην ιστορία διαθέτει κάποια αιμομικτικά ταμπού. Με την αυστηρή έννοια του όρου, αιμομιξία είναι οι σεξουαλικές σχέσεις μεταξύ των ακόλουθων βιολογικά συνδεδεμένων ομάδων: γονέων και παιδιών/αδελφού και αδελφής/παππού ή γιαγιάς και εγγονιού/θείας και ανιψιού/θείου και ανιψιάς. Η αιμομιξία τείνει να αποτελεί παγκόσμιο ταμπού, το απόλυτο στην κοινωνικά απαγορευμένη διαγωγή. Μαζί με την παιδοφιλία θεωρείται συχνά ως το "τελευταίο ταμπού". Πολλοί τύποι σεξουαλικής συμπεριφοράς που παλιότερα τους θεωρούσαν ως ανάθεμα (π.χ. Ομοφυλοφιλία, αυνανισμός) είναι σήμερα πιο ανεκτοί, λίγα όμως θέματα προκαλούν τέτοια αγανάκτηση και αποστροφή όπως η παιδοφιλία και η αιμομιξία. Οι σεξουαλικές σχέσεις μεταξύ αδελφών ή εξαδέλφων, τουλάχιστον σε ένα πρώιμο διερευνητικό στάδιο όταν τα άτομα είναι νεαρής ηλικίας, αποτελούν τη συνηθέστερη μορφή αιμομιξίας.

Όχι σπάνια, ο πατέρας, συνήθως ένας αναποτελεσματικός άνδρας με πλούσιο ιστορικό αλκοολισμού, έχει σεξουαλικές σχέσεις με περισσότερες από μία κόρες, παρ' ότι η μία συνήθως αποτελεί την ευνοούμενή του. Η σύζυγος του άνδρα αυτού μισεί τις σεξουαλικές "υποχρεώσεις" της, βοηθώντας υποσυνείδητα να προκληθεί σε αυτόν η στροφή προς την κόρη τους και συχνά ωθώντας κρυφά την κόρη προς τον άνδρα της. Όλο αυτό το χρονικό διάστημα παραμένει "τυφλή" μπροστά στις αποδείξεις της αιμομιξίας και φθάνει στο σημείο ακόμη και να κατηγορεί την κόρη της ότι έχει "βρόμικο μυαλό", αν τύχει και εκείνη μιλήσει. Σε κάθε περίπτωση η αιμομιξία πατέρα-κόρης μπορεί να συνεχιστεί για χρόνια με την ανοχή όλης της οικογένειας που

φοβούνται το άγχος της διάλυσης και τελικά η αιμομικτική σχέση να τερματιστεί από την κόρη, το αργότερο στην ηλικία των 20 χρόνων της.

Σύμφωνα με τα ψυχιατρικά δεδομένα, η αιμομιξία πατέρα-γιού είναι πιο συνήθης απ' ό,τι αρχικά πιστευόταν. Και στις περιπτώσεις αυτές ο πατέρας έχει κατά κανόνα προβλήματα αλκοολισμού και επιδεικνύει αντικοινωνική συμπεριφορά έξω από την οικογένειά του. Οι πατέρες αυτοί τείνουν να είναι, ως ομάδα, πιο βίαιοι από εκείνους που έχουν σχέσεις με τις κόρες τους (οι οποίοι σπάνια χρησιμοποιούν βία, προσπαθούν επί μακρόν να δικαιολογήσουν τη συμπεριφορά τους και ενδιαφέρονται για την ευζωία της κόρης τους). Είναι κατά κανόνα ετεροφυλόφιλοι και οι γυναίκες τους αισθάνονται ανίκανες να κάνουν κάτι για την κατάσταση. Τα αποτελέσματα στο γιο είναι μερικές φορές αρκετά έντονα ώστε να του δημιουργηθεί η έντονη επιθυμία να σκοτώσει τον πατέρα του. Υπάρχουν επίσης περιπτώσεις πατέρων που έχουν σχέσεις τόσο με το γιο όσο και με την κόρη τους. Η αιμομιξία μεταξύ συναινούστων ενηλίκων αποτελεί ποινικό αδίκημα στις περισσότερες χώρες. Μόλις το 30% των αιμομικτικών υποθέσεων έρχονται στο προσκήνιο.

ΠΡΟΦΙΛ ΘΥΤΗ ΚΑΙ ΘΥΜΑΤΟΣ

Οι θύτες είναι άτομα με πολύ διαφορετικές προσωπικότητες και με κοινό χαρακτηριστικό τους το ότι δεν διαχειρίζονται σωστά τον εκνευρισμό τους. Ο θύτης μπορεί να είναι φαινομενικά σκληρός ή αντίθετα να δείχνει καλός άνθρωπος, εργατικός, με χιούμορ, να θεωρείται καλός πατέρας και σύζυγος γιατί είναι ήπιων τόνων και δεν χαρτοπαίζει, δεν έχει φιλενάδες, δεν βγαίνει με άλλες παρέες. Είναι συχνά 'παλαιών αρχών' και παραδοσιακών αντιλήψεων σε σχέση με τους ρόλους των δύο φύλων. Προσπαθεί να πείσει τους πάντες πως η οργή του είναι σπάνια και δικαιολογημένη, ακόμα κι αν είναι καθημερινή. Συχνά καθώς αυτός είναι ο ισχυρός και η γυναίκα του η φοβισμένη που μιλάει λίγο, καταφέρνει να «γοητεύσει» και να πείσει τους πάντες. Ο άνδρας θύτης μπορεί να έχει περισσότερο ελκυστική προσωπικότητα. Αυτό δεν του δίνει βέβαια δίκιο αλλά κάνει κάποιους να ψάχνουν το αίτιο στο θύμα. Ένα άτομο που κακοποιείται δεν είναι γεμάτο αυτοπεποίθηση και ζωντάνια, δεν αναπτύσσει τα talέντα του και είναι συχνά μελαγχολικό, αφηρημένο, έχει ψυχοσωματικά συμπτώματα, αργεί στις δουλειές του, σηκώνει γενικά ένα τεράστιο βάρος για να προστατεύει τον εαυτό του. Ο θύτης ταπεινώνει το θύμα για το ότι δείχνει κουρασμένο, τα παράπονα ή την ατολμία του που ο ίδιος προκαλεί. Πιθανότατα θεωρεί ότι αγαπάει το θύμα και προσπαθεί να το 'διορθώσει', και ότι καθώς δουλεύει σκληρά οι απαιτήσεις του είναι 'λογικές' και η βία που ασκεί οφείλεται όχι στην δική του ανικανότητα να αυτοελεγχθεί αλλά στο θύμα που όφειλε να κάνει κάτι διαφορετικό. Σίγουρα θα το ξανακάνει αν δεν συμβεί κάτι καταλυτικό, όπως μια σύλληψη του ή να βρεθεί αντιμέτωπος με τον θυμό ενός ατόμου που υπολογίζει. Όταν στείλει το θύμα στο νοσοκομείο τότε κάποιοι βγαίνουν από την αδράνεια. Τότε είναι η ώρα των υποσχέσεων και των συγνώμη. Μόνο που μετά από λίγο ξαναρχίζουν τα ίδια, με το θύμα ακόμα περισσότερο φοβισμένο ή παγιδευμένο. Μόνο η παρέμβαση του νόμου, π.χ. η σύλληψη, καθώς και η σταθερή στάση του περιβάλλοντος φαίνεται να κάνουν τους δράστες να αντιλαμβάνονται ότι σφάλουν. Ότι και να λένε σαν συγνώμη είναι

μόνο και μόνο για να μην φύγει το θύμα από το οποίο έχουν συνήθως ισχυρή εξάρτηση την οποία ίσως τα θύματα λανθασμένα αντιλαμβάνονται συχνά για αγάπη.

Γιατί μένει το θύμα;

- Δεν αναγνωρίζει τον εαυτό του ως θύμα
- Δε γνωρίζει τα δικαιώματά του
- Φοβάται την εκδίκηση σε βάρος του ή σε βάρος αγαπημένων προσώπων (π.χ. Παιδιά)
- Θρησκευτικές και κοινωνικές αντιλήψεις
- Οικονομική εξάρτηση
- Φόβος/Απειλές
- Σκέφτεται την "διάλυση" της οικογένειας
- Είναι απελπισμένο
- Πιστεύει ότι είναι αδύναμο
- Έχει χαμηλή αυτοεκτίμηση
- Φόβος για αλλαγή
- Απομόνωση
- Κατηγορεί τον εαυτό του

ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ

- Η κακοποίηση είναι απλώς μία στιγμιαία απώλεια ελέγχου.
- -Η βία είναι ένας τρόπος συμπεριφοράς που γίνεται χρόνιος για το θύτη, δεν είναι απλώς μια στιγμιαία απώλεια ελέγχου.
- Τα κακοποιημένα άτομα είναι τρελά.
- -Ο θύτης προσπαθεί να ρίξει το φταίξιμο στο θύμα.
- Τα κακοποιημένα άτομα είναι μαζοχιστές.
- -Σε κανένα δεν αρέσει η βία.
- Το ποτό οδηγεί στη βίαιη συμπεριφορά
- -Το ποτό είναι η αφορμή, μια δικαιολογία.

- Ο θύτης θα αλλάξει αν το θύμα γίνει πιο υπάκουο και δεν τον εκνευρίζει.
- -Ο θύτης πάντοτε θα βρίσκει λόγους για να κακοποιεί.
- Η κακοποίηση δεν προκαλεί τραυματισμό.
- -Η βία όταν αρχίσει, κλιμακώνεται και μπορεί να φτάσει μέχρι και τη δολοφονία.
- Τα παιδιά χρειάζονται τους γονείς τους ακόμη κι αν αυτοί είναι βίαιοι.
- -Τα παιδιά μέσα σε ένα τέτοιο περιβάλλον μεγαλώνουν με αναπτυξιακά και ψυχολογικά προβλήματα.
- Το θύμα είναι πάντα θύμα και ο θύτης πάντα θύτης.
- -Με την κατάλληλη βοήθεια και τα δύο άτομα μπορούν να αλλάξουν.
- Το φαινόμενο της βίας παρουσιάζεται πιο συχνά και πιο έντονα στα άτομα της κατώτερης τάξης και λιγότερο σε άτομα ανώτερων τάξεων.
- -Η βία υπάρχει εξίσου σε όλα τα κοινωνικοοικονομικά στρώματα.
- Τα κακοποιημένα άτομα δεν έχουν μόρφωση.
- -Η κακοποίηση συμβαίνει ανεξάρτητα από το μορφωτικό επίπεδο.
- Τα κακοποιημένα άτομα αξίζουν την κακοποίηση τους.
- -Μύθος που χρησιμοποιούν οι θύτες προσπαθώντας να αποδείξουν ότι έπραξαν σωστά.

3^η Ομάδα

Θέμα: Ανθρωποκτονίες

ΜΑΘΗΤΡΙΕΣ:

- 1) Ειρήνη Σακκά
- 2) Ελένη Παπαφωτίου
- 3) Κωνσταντίνα Παπασταύρου
- 4) Ερμιόνη Παππά

Ανθρωποκτονίες

Εισαγωγή

Η εγκληματικότητα είναι ένα φαινόμενο που ταλανίζει τη σημερινή κοινωνία. Μπορεί να πάρει πολλές μορφές από τις πιο επικίνδυνες και ακραίες όπως ο φόνος η ένοπλη ληστεία και σεξουαλικά εγκλήματα, μέχρι τις λιγότερες ακραίες, όπως οι μικροκλοπές. Οι ελαφρύτερες και πιο συχνές μορφές εγκληματικότητας σχετίζονται με νευρωσικές κυρίως διαταραχές ενώ οι βαρύτερες με ψυχωτικές κυρίως διαταραχές, αυτό σημαίνει ότι είναι ευκολότερη παρέμβαση με διάφορες μορφές θεραπείας και στήριξης στην πρώτη περίπτωση ενώ δυσκολότερη στην δεύτερη, όπου συχνά δεν μπορεί να γίνει λόγος για θεραπεία αλλά μόνο για συνεχή παρακολούθηση και κατευνασμό. Οι ανθρωποκτονίες με τις οποίες θα ασχοληθούμε ανήκουν στα βαρύτερα εγκλήματα.

Η ανθρωποκτονία είναι η με οποιονδήποτε τρόπο πρόκληση του θανάτου άλλου (από τον δράστη) ανθρώπου. Η ανθρωποκτονία ανάγεται από τον Ποινικό Κώδικα σε έγκλημα όταν η πράξη (ενέργεια ή παράλειψη) του δράστη που την προκαλεί είναι άδικη και ακαταλόγιστη, διακρίνεται δε σε 2(δύο) βασικές κατηγορίες, στην ανθρωποκτονία εκ προθέσεως και στην ανθρωποκτονία εξ αμελείας. Στη και ανθρωποκτονία εκ προθέσεως απαιτείται πρόθεση του δράστη, ενώ στην εξ αμελείας ανθρωποκτονία ο δράστης δεν καταλαβαίνει την κατ' αντικειμενική κρίση απαιτούμενη προσοχή. Επίσης και στις εξής 4(τέσσερις)

- τους εκ γενετής, που χαρακτηρίζονται από ανατομικά φυσιολογικά και ψυχολογικά στίγματα
- τους ψυχοπαθείς
- τους από τις περιστάσεις και
- τους εγκληματίες από πάθος

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ

Οι ιστορικές ρίζες του ενδεχόμενου δόλου

Ο ενδεχόμενος δόλος σαν μορφή υπαιτιότητας υπήρξε άγνωστος τόσο στο αρχαίο ελληνικό, αλλά και στο ρωμαϊκό δίκαιο. Η αρχαία ελληνική σκέψη γνώριζε τη διάκριση μεταξύ εκούσιου και ακούσιου, τουλάχιστον για το έγκλημα της ανθρωποκτονίας, ήδη από την εποχή των Ομηρικών Επών και ειδικότερα από την Ιλιάδα. Το αρχαίο αττικό δίκαιο μάλιστα γνώριζε τη διάκριση ανάμεσα στο φόνο ‘εκ προνοίας’ και του ακουσίου φόνου, δηλ. τη διάκριση ανάμεσα στο φόνο εκ προθέσεως και τον αντίστοιχο εξ’ αμελείας. Και το ρωμαϊκό δίκαιο αγνοεί πλήρως την έννοια του ενδεχόμενου δόλου, όπως άλλωστε και το βυζαντινό, όπου εκεί η έννοια του ‘εκούσιου φόνου’ ταυτίζεται με την προσχεδιασμένη δολοφονία.¹

Οι αληθείς ρίζες του ενδεχόμενου δόλου ανευρίσκονται στη διδασκαλία των Ιταλών νομομαθών του μεσαίωνα, από τον 13ο αιώνα και έπειτα, που έμειναν γνωστοί στην ιστορία με την ονομασία μεταγλωσσογράφοι (postglossatores). Αυτοί λοιπόν αφενός έμειναν πιστοί στη δογματική του ρωμαϊκού δικαίου πως για την ύπαρξη εγκλήματος απαιτείται δόλος του δράστη, αφετέρου διεύρυναν την έννοιά του τόσο, ώστε να συμπεριλάβουν σε αυτήν όχι μόνον τις περιπτώσεις κατά τις οποίες «ο δράστης επιδιώκει, σκοπεί, θέλει το εγκληματικό γεγονός», αλλά και «οσάκις δεν ήθελε μεν ούτος το επελθόν εγκληματικό γεγονός, το γεγονός όμως τούτο ήτο η πιθανή και συνήθης, κατ’ ακολουθίαν δε και προβλεπτή συνέπεια άλλης εκ προθέσεως τελούμενης εγκληματικής πράξεως», ενώ ο Χωραφάς θεωρεί την άποψη αυτή ως ‘οιονεί ενδεχόμενο δόλο’.² Εν τέλει, ο ενδεχόμενος δόλος είχε γεννηθεί έπειτα από ένα αρκετά μακρύ διάστημα κυοφορίας που άρχισε από την εποχή των postglossatores, για να καταλήξει στην εποχή του γερμανικού ιδεαλισμού και της διδασκαλίας των μαθητών του Hegel, όπως του Berner και του Köstlin.

Ο Ενδεχόμενος δόλος – το δυσχερές ζήτημα της διάκρισής του από την ενσυνείδητη αμέλεια

ι. Γενικώς για τον ενδεχόμενο δόλο (dolus eventualis)

Στον ενδεχόμενο δόλο λοιπόν ο δράστης δεν επιδιώκει την επέλευση του αποτελέσματος ούτε την προβλέπει ως βεβαία, ωστόσο την προβλέπει ως ενδεχόμενη (παρεπόμενη) συνέπεια και την αποδέχεται. Συνεπώς από πλευράς γνωστικού στοιχείου, το πεδίο που καλύπτει ο ενδεχόμενος δόλος θα εδύνατο να χαρακτηριστεί ως ‘το πεδίο της αμφιβολίας’, υπό την έννοια ότι ο δράστης αμφιβάλλει για το εάν η πράξη του θα έχει το αποτέλεσμα που σκέφτηκε ότι είναι ενδεχόμενο να επέλθει. Ας δούμε τώρα ένα παράδειγμα όπου ο δράστης έχει ενδεχόμενο δόλο: ο κρατούμενος Α

ανάβει φωτιά στο στρώμα του κελιού του προκειμένου να προκαλέσει πυρκαγιά και ν' αποδράσει, γνωρίζοντας πως έτσι ενδέχεται να προκληθεί ο θάνατος του συγκρατούμενου του Β, κάτι το οποίο δεν επιθυμεί μεν, αλλά πάντως αποδέχεται. Ο Β πραγματικά πεθαίνει. Άλλο παράδειγμα: ο Γ σκοπεύει το Δ στα πόδια με σκοπό απλά να τον τραυματίσει, προβλέπει όμως πως δεν αποκλείεται (ενδέχεται) να τραυματιστεί θανάσιμα ο Δ και παρόλα ταύτα ενεργεί έστω κι εάν επέλθει το εν λόγω αποτέλεσμα. Κατά την άποψη του Ανδρουλάκη, ο όρος «ενδεχόμενος δόλος (dolus eventualis)» δεν είναι ίσως απόλυτα επιτυχημένος, εφόσον τούτος ο δόλος δεν είναι καθ' εαυτόν «ενδεχόμενος», αλλά υπαρκτός – δεδομένος. Πραγματικά «ενδεχόμενος» δόλος υπάρχει, όταν ο Α πηγαίνει να συναντήσει τον εχθρό του Β παίρνοντας κοντά του κι ένα περίστροφο «για καλό και για κακό», δηλ. για την περίπτωση εκείνη που «το κακό θα παραγίνει» και το όπλο θα του «χρειαστεί».

ii. Η διάκρισή του από την ανσυνείδητη αμέλεια

Όπως δυσεπίλυτο, εριζόμενο και πολυσυζητημένο στη νομική ποινική επιστήμη το θέμα της διάκρισης του ενδεχόμενου δόλου από την ανσυνείδητη αμέλεια, αφού συν τοις άλλοις δεν πρόκειται σε καμία περίπτωση για ένα θεωρητικό πρόβλημα που απασχολεί για καθαρά επιστημονικούς λόγους τους θεωρητικούς – ποινικολόγους, αλλά για ένα μείζον ουσιαστικό ζήτημα που παρουσιάζεται πολλάκις στη

δικαστηριακή πρακτική και αφορά άμεσα στην ορθή και δίκαιη απονομή της δικαιοσύνης. Όπως είδαμε και στα εισαγωγικά η όλη προβληματική συνδέεται αναπόδραστα με τη νομική κατάταξη των εγκλημάτων και τη συνακόλουθη ποινική αντιμετώπιση και μεταχείριση του εκάστοτε δράστη. Ως γνωστόν κακούργημα εξ' αμελείας δεν υπάρχει, υφίσταται όμως – όπου *expressis verbis* το προβλέπει ο νόμος – πλημμέλημα εξ' αμελείας, ως εκ τούτου τα ίδια πραγματικά περιστατικά αναλόγως του τι μορφή υπαιτιότητας θα αποδεχθούμε πως συνέτρεχε, δυνατόν να λάβουν ολότελα διαφορετική ποινική αξιολόγηση. Συνεπώς, το οριακό αυτό σημείο ανάμεσα στον ενδεχόμενο δόλο και την ανσυνείδητη αμέλεια αποτελεί-καθορίζει ταυτόχρονα και το όριο ανάμεσα στο κακούργημα και στο πλημμέλημα, σύμφωνα με το ισχύον ελληνικό ποινικό δίκαιο. Είδαμε πως τα δύο αυτά είδη υπαιτιότητας έχουν ένα κοινό στοιχείο: το γνωστικό στοιχείο, ενώ διαφέρουν ως προς το βουλητικό.

Ο όρος serial killer

Ο όρος serial killer επινοήθηκε από τον πράκτορα του FBI Robert Ressler, ο οποίος έχει παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στη σύλληψη πολλών καθ' έξιν δολοφόνων. Στο βιβλίο του «Whoever Fights Monsters», ο Ressler εξηγεί ότι διάλεξε αυτό τον όρο επειδή η χρονική απόσταση μεταξύ των εγκλημάτων του θύμιζε επεισόδια τηλεοπτικού σίριαλ και δίνει έναν ορισμό: Ως καθ' έξιν δολοφόνος νοείται εκείνος που διαπράττει τουλάχιστον τρεις δολοφονίες σε διαφορετικό τόπο και χρόνο, έχει προσχεδιάσει τα εγκλήματά του και ωθείται σε αυτά από μια συγκεκριμένη φαντασίωση που άρχισε να σχηματίζεται στην παιδική ηλικία του. Συνήθως οι δολοφονίες είναι σεξουαλικής φύσης, είναι εξαιρετικά βίαιες και χαρακτηρίζονται από τελετουργικότητα.

Χαρακτηριστικά:

1. Γενικά έχουν μέση ή χαμηλή-μέση IQ , αν και συχνά περιγράφεται, και θεωρείται, ως έχοντα δείκτη νοημοσύνης στην ανωτέρω μέσο εύρος. Ένα δείγμα από 174 δείκτη νοημοσύνης των serial killers είχαν ένα μεσαίο IQ 93 μόνο κατά συρροή δολοφόνους που χρησιμοποιούνται βόμβες είχαν κατά μέσο όρο δείκτη νοημοσύνης πάνω από το μέσο πληθυσμό.
2. Συχνά, έχουν πρόβλημα να παραμείνει μισθωτούς και τείνουν να εργάζονται σε ταπεινωτικές δουλειές. Το FBI, πάντως, αναφέρει, "Serial δολοφόνοι συχνά φαίνεται φυσιολογικό. Έχουν οικογένειες ή . Άλλες πηγές κατάσταση που συχνά προέρχονται από ασταθή οικογένειες Είχαν συχνά κατάχρηση - συναισθηματικά , σωματικά ή και σεξουαλικά -από ένα μέλος της οικογένειας.

Ο φετιχισμός , partialism και νεκροφιλία είναι παραφιλίες που συνεπάγονται μια ισχυρή τάση να βιώσουν το αντικείμενο του ερωτικού ενδιαφέροντος σχεδόν σαν να ήταν μια φυσική αναπαράσταση του συμβόλιζε το σώμα. Άτομα συμμετέχουν σε παραφιλίες που οργανώνονται κατά μήκος ενός συνεχούς. Συμμετέχουν σε διάφορα επίπεδα της φαντασίας, ίσως, εστιάζοντας σε μέρη του σώματος (partialism), συμβολικά αντικείμενα τα οποία χρησιμεύουν ως φυσική προέκταση του σώματος (φετιχισμός), ή την ανατομική σωματικότητα του ανθρώπινου σώματος. Ειδικότερα όσον αφορά τα εσωτερικά μέρη του και τα γεννητικά όργανα (ένα παράδειγμα είναι νεκροφιλία). Ένας δυσανάλογα μεγάλος αριθμός παρουσιάζουν ένα, δύο, ή και τα τρία τριάδα Macdonald των παραγόντων πρόβλεψης της ψυχοπάθειας: Πολλοί είναι γοητευμένος με τη ρύθμιση φωτιά . Εμπλέκονται σε σαδιστική δραστηριότητα ειδικά σε παιδιά που δεν έχουν φθάσει στη σεξουαλική ωριμότητα, η δραστηριότητα αυτή μπορεί να λάβει τη μορφή βασανισμό ζώων . Περισσότερο από το 60 τοις εκατό, ή απλά ένα μεγάλο ποσοστό, υγρή κρεβάτια τους μετά την ηλικία των 12. Ωστόσο, οι πρόσφατες αρχές ερώτηση ή να αρνηθεί την στατιστική σημαντικότητα των το ποσοστό αυτό. μεταγενέστερες έρευνες δείχνουν ότι ενούρηση δεν μπορεί να σχετίζεται με ψυχοπάθεια. Είχαν συχνά θύμα εκφοβισμού ή κοινωνικά απομονωμένοι, όπως τα παιδιά ή εφήβους. Henry Lee Lucas χλευάστηκε ως παιδί και αργότερα ανέφερε την μαζική απόρριψη από τους συμμαθητές του, ως αιτία για το μίσος του για τον καθένα. Kenneth Bianchi ήταν πείραζαν ως παιδί, γιατί ουρήσει στο παντελόνι του και υπέστη σύσπαση, και ως έφηβος αγνοήθηκε από τους συνομηλίκους του. Κάποιοι συμμετείχαν σε ήσσονος σημασίας εγκλήματα, όπως η κλοπή , απάτη , βανδαλισμούς , έλλειψη τιμιότητας ή παρεμφερή αδικήματα.

Η προσωπογραφία του κακού

Κατ' αρχάς πρόκειται για άνδρα στο 95% των περιπτώσεων. Οι γυναίκες καθ' έξιν δολοφόνοι είναι ιδιαίτερα σπάνιο φαινόμενο, με πιο γνωστή περίπτωση της Aileen Wuornos, μιας πόρνης των εθνικών οδών των ΗΠΑ, η οποία σκότωνε τους πελάτες που την κακομεταχειρίζονταν και έτυχε της υποστήριξης πολλών φεμινιστικών οργανώσεων. Σε ποσοστό 88% είναι λευκός, με τους μαύρους να ακολουθούν με 10% και τους Ασιάτες και τους ισπανοφώνους να έχουν από 1%. Πρόκειται για άτομο ηλικίας 20 ως 30 ετών με μεγάλο δείκτη ευφυΐας, παρά το γεγονός ότι συνήθως έχει απλώς αποφοιτήσει από το λύκειο ή από κάποια επαγγελματική σχολή (σε δείγμα 36 καθ' έξιν δολοφόνων επτά είχαν IQ κάτω του μέσου όρου, 16 άνω του μέσου όρου και 11 ανήκαν στην κατηγορία της ανώτερης ευφυΐας με IQ μεγαλύτερο του 120). Το βάρος του και το ύψος του είναι φυσιολογικά, ενώ η εξωτερική εμφάνισή του συνήθως δεν έχει κάτι το ιδιαίτερο.

Κοινωνικά, ανήκει στη χαμηλή ή στη μεσαία τάξη και συνήθως το εισόδημα της οικογένειάς του χαρακτηρίζεται σταθερό και ικανοποιητικό. Έχει όμως οικογενειακό ιστορικό αλκοολισμού ή χρήσης ναρκωτικών (75%), ψυχικών διαταραχών (50%-55%) και παράνομης δράσης (50%). Σε ποσοστό που αγγίζει το 100% έχει υποστεί κάποιες μορφής σωματική και ψυχολογική κακοποίηση σε παιδική ηλικία, από ταπεινωτικές τιμωρίες ως βιασμό. Σε πολλές περιπτώσεις έχει διαζευγμένους γονείς και σε ποσοστό 70% έχει προσωπικό ιστορικό παρακολούθησης από ψυχολόγο ή ψυχίατρο κατά τη διάρκεια της εφηβείας, όπου και εμφανίζει ροπή προς την πυρομανία, τον εμπρησμό και τη βάνανυση συμπεριφορά προς τα ζώα.

Τέλος, από ψυχολογικής σκοπιάς πρόκειται για άτομο μοναχικό και κλεισμένο στον εαυτό του, που βασανίζεται από συναισθήματα φόβου, οργής, σύγχυσης, έχει απολέσει την αυτοεκτίμησή του και είναι δέσμιος βίαιων ερωτικών φαντασιώσεων (ένας στους δύο καθ' έξιν δολοφόνους είχε την πρώτη του φαντασίωση βιασμού σε ηλικία 12 ως 14 ετών). Αν όμως τα συμπτώματα της ψυχικής διαταραχής του δεν είναι καταφανή (όπως π.χ. συμβαίνει σε διάφορες μορφές σχιζοφρένειας), τότε έχει την ικανότητα να φαίνεται πρῶτος, λογικός και ευγενικός.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΗΣΗ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΟΡΤΕΤΟΥ

Από τα στοιχεία των εγκληματολογικών βάσεων δεδομένων πολλών χωρών μπορούμε να σκιαγραφήσουμε το βιολογικό, ψυχολογικό και κοινωνικό πορτρέτο του συνήθη δράστη-καθ' έξιν δολοφόνου. Η βασική διάκριση γίνεται ανάμεσα σε τύπους οργανωμένου, μη οργανωμένου και μεικτού καθ' έξιν δολοφόνου, αναφέρουν οι πρώην πράκτορες του FBI, Robert Ressler και John Douglas στο εγχειρίδιο «Sexual Homicide». Ο πρώτος είναι άτομο με αντικοινωνική διαταραχή προσωπικότητας, ψυχοπαθής με την επιστημονική έννοια του όρου. Προμελετά μεθοδικά τα εγκλήματά του και προσέχει να μην αφήσει ενοχοποιητικά στοιχεία στον τόπο του εγκλήματος. Είναι πιθανόν να διαβάσει αστυνομικά βιβλία για να εξοικειωθεί με τις λεπτομέρειες

της ιατροδικαστικής έρευνας και να αποφύγει μοιραία λάθη. Σκοπός του είναι η εκπλήρωση μιας φαντασίωσης, συνήθως της απόκτησης του απόλυτου ελέγχου του θύματος, γεγονός που τον οδηγεί σε σαδιστικές πρακτικές και εν τέλει στη δολοφονία και επειδή αυτή η φαντασίωση με τον καιρό γίνεται όλο και πιο σύνθετη, τον ωθεί να σκοτώσει ξανά και ξανά. Τίποτε επάνω του δεν δημιουργεί υποψίες και έτσι πιάνει εύκολα κουβέντα με τα υποψήφια θύματά του. Κατά τη διάρκεια του εγκλήματος είναι ήρεμος αλλά αδυνατεί να ξεφύγει από την ψυχαναγκαστική τελετουργική τήρηση κάποιων λεπτομερειών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο Ted Bundy, ένας ευπαρουσίαστος και καλλιεργημένος άντρας, ο οποίος βίασε και δολοφόνησε σαδιστικά περίπου 35 ως 40 γυναίκες σε πέντε διαφορετικές πολιτείες των ΗΠΑ κατά την περίοδο 1974-1978. Ο Bundy, ένας ευφυέστατος φοιτητής νομικής, γοήτευε αμέσως τα θύματά του και τα έπειθε εύκολα να τον ακολουθήσουν, ενώ μετακινείτο διαρκώς για να μπερδέψει την αστυνομία. Συνελήφθη δύο φορές αλλά κατάφερε να δραπετεύσει. Στη δίκη του υπεράσπισε ο ίδιος τον εαυτό του αλλά δεν γλίτωσε την καταδίκη σε θάνατο. Εκτελέστηκε στην ηλεκτρική καρέκλα το 1989, ενώ πλήθη ανθρώπων γιόρταζαν τον θάνατό του έξω από τις φυλακές. Ο μη οργανωμένος καθ' έξιν δολοφόνος είναι αυτός που ταιριάζει απόλυτα στη στερεότυπη εικόνα του μανιακού δολοφόνου. Είναι ψυχωσικός (πιθανόν πάσχει από μανιοκατάθλιψη, σχιζοφρένεια κτλ.), κάνει διαρκώς παρανοϊκές σκέψεις, δείχνει να βρίσκεται σε μόνιμη σύγχυση, φοβάται τους ανθρώπους και ιδιαίτερα τις γυναίκες, αντιδρά απρόβλεπτα όταν πιεστεί και συνήθως είναι μέσης ή χαμηλής ευφυΐας. Τις περισσότερες φορές είναι δυσλειτουργικός, κοινωνικά και σεξουαλικά. Οι φόνοι που διαπράττει είναι αυθόρμητοι και χαρακτηρίζονται από συμβολικότητα. Όταν επιτίθεται σε κάποιο θύμα δείχνει προτίμηση σε μέρη του σώματος που για εκείνον έχουν ιδιαίτερη σημασία, συνήθως το στήθος ή τα γεννητικά όργανα. Παρ' όλα αυτά, η οποιαδήποτε σεξουαλική πράξη λαμβάνει χώρα μετά τον θάνατο του θύματος, γιατί μόνο τότε ο δολοφόνος πείθεται ότι απέκτησε τον απόλυτο έλεγχο του και μπορεί να υπερνικήσει την ανασφάλειά του. Την ώρα του εγκλήματος στο μυαλό του κυριαρχεί το χάος, γι' αυτό και πολύ συχνά αφήνει πίσω του αποδεικτικά στοιχεία ικανά να τον καταδικάσουν. Ίσως η πιο ενδιαφέρουσα περίπτωση μη οργανωμένου καθ' έξιν δολοφόνου είναι αυτή του Richard Trenton Chase. Γνωστός και ως ο βρικολάκας του Σακραμέντο, ο Chase είχε ένα μακρύ ιστορικό εισαγωγής σε ψυχιατρεία και έμενε κατά περιόδους με τη μητέρα του, την κλασική δεσποτική και επικριτική μητέρα που έχουν πολλοί τέτοιοι εγκληματίες. Οσοι τον γνώριζαν ήξεραν ότι έπασχε από μανία καταδίωξης και ζούσε σε έναν εντελώς δικό του κόσμο: πίστευε ότι συμμαθητές του από το γυμνάσιο είχαν σχηματίσει μια ναζιστική ομάδα και τον κυνηγούσαν, ότι η μητέρα του τον έβαζε να πλυθεί με ένα δηλητηριώδες σαπούνι και ότι συχνά τον παρακολουθούσαν UFO. Υποστήριζε ακόμη ότι τα φάρμακα που του έδιναν οι γιατροί τού μετέτρεπαν το αίμα σε σκόνη, γι' αυτό και συχνά απήγαγε ζώα από γειτονικά σπίτια και έπινε το αίμα τους. Το πέρασμα από τη βία προς τα ζώα στη βία προς τους ανθρώπους ήταν απλώς ζήτημα χρόνου και έτσι, τον Ιανουάριο του 1978, μέσα σε διάστημα τεσσάρων ημερών, ο Chase σκότωσε έξι ανθρώπους που είχαν την ατυχία να βρεθούν στον δρόμο του. Οι λεπτομέρειες των σαδιστικών δολοφονιών του ξεπερνούν και την πιο νοσηρή φαντασία αλλά ο ίδιος είχε δράσει σαν να βρισκόταν υπό το καθεστώς καταληψίας. Στις οικίες

των θυμάτων του είχε αφήσει δεκάδες άλικά αποτυπώματα και αργότερα εθεάθη να περιφέρεται άσκοπα με απλανές βλέμμα και τα ρούχα του μούσκεμα στο αίμα.

Τέλος, στην κατηγορία των μεικτών καθ' έξιν δολοφόνων βρίσκουμε άτομα που συνδυάζουν στοιχεία και των δύο παραπάνω κατηγοριών, όπως π.χ. ο Edmund Emil Kemper, που σχεδίασε προσεκτικά μεν τη δολοφονία της μητέρας του, του τελευταίου από τα 10 θύματά του, αλλά μετά περιφερόταν επί τρεις ημέρες με το αυτοκίνητό του έχοντας στη θέση του συνοδηγού το κομμένο κεφάλι της.

Ενδιαφέρον παρουσιάζει και η κατηγοριοποίηση ανάλογα με το κίνητρο που χωρίζει τους καθ' έξιν δολοφόνους σε: α) οραματικούς, εκείνους δηλαδή που ακούν φωνές ή βλέπουν οράματα και ανταποκρίνονται σε αυτά, β) προσηλωμένους σε μια αποστολή που πιστεύουν ότι πρέπει να απαλλάξουν την κοινωνία από κάποια συγκεκριμένη ομάδα ατόμων π.χ. τις πόρνες ή τους ηλικιωμένους, γ) ηδονιστές, τους οποίους η τέλεση του φόνου πλημμυρίζει με ερωτική ηδονή και δ) προσηλωμένους στην απόκτηση ελέγχου ή εξουσίας.

A) Οραματιστής

Οραματιστής serial killers πάσχουν από ψυχωτικά διαλείμματα με την πραγματικότητα, μερικές φορές πιστεύεται ότι είναι άλλο πρόσωπο ή αναγκάζονται να δολοφονήσουν από φορείς όπως ο Διάβολος ή ο Θεός . Οι δύο πιο κοινές υποομάδες «δαίμονα εντολή» και «Ο Θεός έδωσε εντολή».

Herbert Mullin :Πιστεύεται ότι οι αμερικανικές απώλειες στο πόλεμο του Βιετνάμ εμπόδιζαν την Καλιφόρνια από το να τα εμφανίσουν την Big One . Καθώς ο πόλεμος πλήττονταν , ο Mullin ισχυρίστηκε ότι ο πατέρας του τον καθοδήγησε μέσω τηλεπάθειας να αυξήσει τον αριθμό των «ανθρωποθυσιών στη φύση", προκειμένου να καθυστερήσει ένα καταστροφικό σεισμό που θα βυθίσει Καλιφόρνια στον ωκεανό. Ο David Berkowitz («Γιος του Σαμ ») είναι επίσης ένα παράδειγμα ενός οραματιστή δολοφόνου ισχυρίστηκε ότι ένας δαίμονας του μετέδιδε παραγγελίες μέσω του σκύλου του γείτονά του και του έδωσε την εντολή να διαπράξει φόνο.

B)Προσανατολισμένη Αποστολή

Με τη λεγόμενη «Προσανατολισμένη Αποστολή» οι δολοφόνοι δικαιολογούν συνήθως τις πράξεις τους, όπως «για να απαλλάξουμε τον κόσμο» από έναν συγκεκριμένο τύπο προσώπου που θεωρείται ανεπιθύμητη, όπως οι ομοφυλόφιλοι , πόρνες, ή τα άτομα διαφορετικής εθνικότητας ή της θρησκείας ωστόσο, γενικά δεν είναι ψυχωτικοί. Για παράδειγμα, οι δολοφόνοι Zebra στο San Francisco Bay Area που στοχεύουν ειδικά Καυκάσιους. Ορισμένοι βλέπουν τους εαυτούς τους ως προσπάθεια να αλλάξει την κοινωνία, συχνά για να θεραπεύσει ένα κοινωνικά άρρωστο.

Γ)Ηδονιστική

Αυτό το είδος του κατά συρροή δολοφόνου επιδιώκει συγκινήσεις και αντλεί ευχαρίστηση από τη δολοφονία, βλέπει τους ανθρώπους ως αναλώσιμο μέσο για την

επίτευξη αυτού του στόχου. Εγκληματολογικοί ψυχολόγοι έχουν εντοπίσει τρεις υπότυπους του ηδονιστικού δολοφόνου: «λαγνεία», «συγκίνηση» και «άνεση»

Τέλος κάποια ακόμη είδη ανθρωποκτονιών είναι:

Η Εθελοντική ανθρωποκτονία

Εθελοντική ανθρωποκτονία συμβαίνει είτε όταν ο εναγόμενος σκοτώνει με δόλο (προθυμοποιείται να σκοτώσει ή να προκαλέσει σοβαρή βλάβη), αλλά υπάρχουν ελαφρυντικά που μειώνουν την ενοχή, ή όταν ο εναγόμενος σκοτώνει μόνο με πρόθεση να προκαλέσει σοβαρές σωματικές βλάβες. Εθελοντική ανθρωποκτονία σε ορισμένες δικαιοδοσίες περιλαμβάνονται στα εγκλήματα φόνου.

Η βρεφοκτονία

Η βρεφοκτονία είναι ένα αδίκημα που δημιουργήθηκε από το νόμο σε ορισμένες χώρες κατά τη διάρκεια του 20ου αιώνα. Σε γενικές γραμμές, η καταδίκη της παιδοκτονίας θα γίνει όταν το δικαστήριο κρίνει ότι η μητέρα σκότωσε το νεογέννητο παιδί της, ενώ το υπόλοιπο από το μυαλό της είχε διαταραχθεί ως αποτέλεσμα του τοκετού, Για παράδειγμα, σε περιπτώσεις κατάθλιψης μετά τον τοκετό . Πρόκειται για μια μορφή της ανθρωποκτονίας από αμέλεια, και φέρει το ίδιο εύρος των ποινών ως καταδίκη ανθρωποκτονίας. Ενώ η παιδοκτονία είναι ένα ξεχωριστό αδίκημα από τις δολοφονίες, και όχι μια αναγωγική άμυνα για να δολοφονήσει (όπως οι άμυνες που αναφέρονται παρακάτω), στην πράξη λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο όπως και μια αναγωγική άμυνα.

Η Ακούσια ανθρωποκτονία

Ακούσια ανθρωποκτονία είναι η παράνομη δολοφονία ενός ανθρώπου, χωρίς δόλο , είτε ρητή είτε σιωπηρή. Διακρίνεται από την εθελοντική ανθρωποκτονία από την απουσία πρόθεσης. Συνήθως χωρίζονται σε δύο κατηγορίες, στην εποικοδομητική ανθρωποκτονία και στην εγκληματική ανθρωποκτονία, δύο εκ των οποίων αφορούν την ποινική ευθύνη .

Η Εποικοδομητική ανθρωποκτονία

Εποικοδομητική ανθρωποκτονία είναι επίσης αναφέρεται ως «παράνομη πράξη» ανθρωποκτονία. Είναι με βάση το δόγμα της εποικοδομητικής κακίας, σύμφωνα με την οποία η κακόβουλη πρόθεση είναι συνυφασμένη με την διάπραξη του εγκλήματος θεωρείται ότι ισχύει για τις συνέπειες της εν λόγω εγκλήματος. Αυτό συμβαίνει όταν κάποιος σκοτώνει, χωρίς πρόθεση, κατά τη διάρκεια της διάπραξης μιας παράνομης πράξης. Η κακία που εμπλέκεται στο έγκλημα μεταφέρεται με τη θανάτωση, με αποτέλεσμα επιβάρυνση της ανθρωποκτονίας από αμέλεια.

Ακούσια ανθρωποκτονία μπορεί να διακριθεί από αιφνίδιο θάνατο. Ένα πρόσωπο που οδηγεί προσεκτικά, αλλά χτυπά ένα παιδί με το αυτοκίνητο έξω στο δρόμο που πετάχτηκε απότομα, δεν έχει διαπράξει ανθρωποκτονία. Ένα πρόσωπο που είναι μεθυσμένος, ο οποίος στη συνέχεια πέφτει και πεθαίνει, πιθανότατα να μην διαπράξει

ανθρωποκτονία, αν και σε ορισμένες δικαιοδοσίες μπορεί να εξαρτηθεί από το αν "υπερβολική δύναμη" χρησιμοποιήθηκε ή άλλους παράγοντες

Εγκληματικά αμελής ανθρωποκτονίας

Εγκληματικά αμελής ανθρωποκτονίας ποικιλοτρόπως αναφέρονται ως εγκληματικά αμελής ανθρωποκτονίας στις Ηνωμένες Πολιτείες , βαριά αμέλεια ανθρωποκτονία στην Αγγλία και την Ουαλία . Στη Σκωτία και κάποια Κοινοπολιτεία των Εθνών δικαιοδοσίες το αδίκημα της ανθρωποκτονίας υπαίτιος μπορεί να ισχύουν.

Αυτό συμβαίνει όταν ο θάνατος προκύπτει από σοβαρή αμέλεια , ή, σε ορισμένες δικαιοδοσίες, σοβαρή απεισκευσία . Ένας υψηλός βαθμός αμέλειας απαιτείται για να δικαιολογήσουν την ποινική ευθύνη. Μία σχετική ιδέα είναι ότι από εθελουφλία , η οποία είναι όπου ο εναγόμενος βάζει τον εαυτό του σκόπιμα σε μια θέση όπου θα να αγνοεί τα γεγονότα που θα τον καθιστούσε ευθύνη.

Εγκληματικά αμελείς ανθρωποκτονία συμβαίνει όταν υπάρχει μια παράλειψη να ενεργήσει όταν υπάρχει το καθήκον να το πράξει, ή μια αποτυχία να εκτελέσει ένα καθήκον που οφείλει, η οποία οδηγεί σε θάνατο. Η ύπαρξη του δασμού είναι απαραίτητη διότι ο νόμος δεν επιβάλλει την ποινική ευθύνη για μια παράλειψη, εκτός αν μια συγκεκριμένη οφειλή προς το θύμα. Είναι πιο συχνή στην περίπτωση των επαγγελματιών που είναι βαρεία αμέλεια κατά τη διάρκεια της εργασίας τους. Ένα παράδειγμα είναι όταν ένας γιατρός αδυνατεί να παρατηρήσει την παροχή οξυγόνου ενός ασθενούς έχει αποσυνδεθεί και ο ασθενής πεθαίνει (R v Adomako).

4^η Ομάδα

Θέμα: Τρομοκρατία

ΜΑΘΗΤΕΣ:

- 1) ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΟΥΤΙΚΟΣ
- 2) ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑΣ
- 3) ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΝΤΟΥΣΚΟΣ
- 4) ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΤΟΥΝΑΣ
- 5) ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΟΛΥΖΟΣ

Τρομοκρατία

Η **τρομοκρατία**, εκ του *τρόμος* + *κράτος*, αν και δεν υπάρχει διεθνώς συμφωνημένος ορισμός, γενικά αποτελεί τη «συστηματική» χρήση, ή την απειλή χρήσης, βίας που συμβαίνει πάντα ως αντίδραση, ή άσκηση πίεσης, από οργανωμένες ομάδες με πολιτικά, θρησκευτικά ή άλλα ιδεολογικά κίνητρα (ως υπόβαθρο/βάση) αλλά ακόμη και από ολόκληρους κρατικούς μηχανισμούς, εναντίον ατόμων, ομάδων ή περιουσιών, με απώτερο στόχο τις κυβερνήσεις από τις οποίες προσδοκούν κάποια αντίστοιχα (των κινήτρων) οφέλη/κέρδη. Η κάθε πράξη επ' αυτού χαρακτηρίζεται **τρομοκρατική πράξη** και οι επιχειρούντες αυτήν **τρομοκράτες**.

Η τρομοκρατία έχει χρησιμοποιηθεί πολλάκις ακόμη και από κυβερνήσεις, από τις μυστικές υπηρεσίες, καλούμενες γενικά στη περίπτωση αυτή κρατική τρομοκρατία που έχει παρατηρηθεί από την αρχαιότητα και που διαιώνίζεται μέχρι σήμερα.

Τα τρομοκρατικά πλήγματα γενικά προκαλούν πανικό και αποδιοργάνωση. Αποτελούν μεμονωμένα απρόβλεπτα πλήγματα εκφοβισμού, όπως δολοφονίες, βομβιστικές ενέργειες, αεροπειρατείες, απαγωγές, κτλ. Δεν είναι σπάνιες οι φορές που τέτοιες πράξεις πλήττουν ακόμη και αθώους ανυποψίαστους πολίτες. π.χ. καταλήψεις σχολείων με ομήρους παιδιά.

Ιστορικά

Η τρομοκρατία ποτέ δεν μπόρεσε να ανατρέψει καθεστώς. Αποτελεί μικρότερο κίνδυνο για την κατεστημένη τάξη/εξουσία από τον ανταρτοπόλεμο. Πάντως, τα τρομοκρατικά πλήγματα βασίζονται στον αιφνιδιασμό και στον ιδεολογικό φανατισμό, ή στον θρησκευτικό, ενώ για την υλοποίησή τους απαιτείται πρόσβαση σε κάποιους οικονομικούς πόρους δια των οποίων πολλοί δίοδοι του διεθνούς εμπορίου παραμένουν ανοικτοί.

Ιστορικά, τρομοκρατικές πράξεις αποδόθηκαν για πρώτη φορά στους ασασίνους (ισμαηλιτική αίρεση Νιζάρι), μίας πολιτικο-θρησκευτικής ισλαμικής αίρεσης στη Μέση Ανατολή του 11ου-13ου αιώνα (εποχή δράσης των Ναϊτών ιπποτών).

Μόνο μέσα στον 20ο αιώνα μέχρι σήμερα, έχουν υπάρξει δεκάδες τρομοκρατικές ενέργειες εναντίον του παγκόσμιου καπιταλισμού :

- 16 Σεπτεμβρίου 1920, τρομοκράτες τοποθέτησαν εκρηκτικό μηχανισμό στη Wall Street, στα γραφεία της J.P. Morgan, προκαλώντας το θάνατο 40 επενδυτών.
- 1972, Μόναχο, τρομοκράτες χτύπησαν τους Ολυμπιακούς αγώνες (Σφαγή του Μονάχου).
- 1985, Ακίλε Λάουρο.
- 1988, χτύπημα της πτήσης PanAm 103, στη Σκωτία (Lockerbie).
- 1993, βόμβα στο Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου.
- 1995, χτύπημα στην Οκλαχόμα, από τον Timothy McVeigh.
- 1996, χτύπημα στην Ολυμπιάδα της Ατλάντα.
- 1998, Κένυα, Τανζανία, Κωνσταντινούπολη, Καζαμπλάνκα.
- 11 Σεπτεμβρίου 2001, Επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου 2001
- 2002, Μπαλί, Ινδονησία
- 2003, Κωνσταντινούπολη
- 2004, Μαδρίτη.
- 2005, Λονδίνο, Μπαλί.

Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου
στις 9/11 αμέσως μετά από
την κατάρρευση του
δεύτερου πύργου

Στη σημερινή εποχή η τρομοκρατία είναι ιδιαίτερα εξελιγμένη ως προς τις μεθόδους και την τεχνολογία που χρησιμοποιεί. Ο ακριβής αριθμός των μελών των τρομοκρατικών οργανώσεων που δρουν διεθνώς είναι άγνωστος. Καθημερινά, φαίνεται ότι αυξάνονται οι υποστηρικτές της τρομοκρατίας, κυρίως μεταξύ των φτωχών στρωμάτων της κοινωνίας. Οι βασικοί στόχοι της σημερινής διεθνούς τρομοκρατίας (αντίδρασης) είναι κυρίως η κάποια δράση ορισμένων κρατών των δυτικών κοινωνιών και η αυθαίρετη παγκοσμιοποίηση που εκείνες θέλουν να επιβάλλουν.

5^η Ομάδα

Θέμα: ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

ΜΑΘΗΤΕΣ:

1. ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
2. ΜΙΧΑΛΗΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
3. ΗΛΙΑΣ ΠΑΠΑΝΩΤΗΣ
4. ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ
5. ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΠΠΑΣ

Η ιστορία του σωφρονισμού- εγκλεισμού

Το πρώτο σωφρονιστικό σύστημα εμφανίζεται από την αρχαιότητα. Επίσημες μελέτες αναφέρουν από το 800π.Χ. έως το 400 π. Χ. . Στην αρχαία Ελλάδα και στην αρχαία Ρώμη, βρίσκουμε την πρώτη περίπτωση όπου η κυβέρνηση αναλαμβάνει την επιβολή ποινικού δικαίου και την παροχή ποινικής τιμωρίας.

Οι πρώτες φυλακές εμφανίστηκαν στην αρχαιότητα , ωστόσο τίποτα δεν είναι γνωστό για τον τρόπο ζωής σε αυτές, την διαβίωση των κρατουμένων, την διατροφή τους, ή ακόμα και την αρχιτεκτονική των φυλακών στην εν λόγω εποχή. Επίσης η αρχαία Ελλάδα συγκροτείται από πόλεις – κράτη στις οποίες βρίσκουμε διαφορετικά πολιτικά συστήματα και φυλακές.

Μια από τις πιο γνωστές φυλακές της αρχαιότητας είναι η φυλακή της Marmetime στη Ρώμη όπου υπήρχε και ο βωμός που γιορτάζεται η φυλάκιση των Αγίων Πέτρου και Παύλου. Η φυλακή χτίστηκε γύρω στο 640 π. Χ. με 616π.Χ. από τον Ancous Marcus, βασιλιά της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Συνήθως υψηλά πρόσωπα κρατήθηκαν σε αυτή τη φυλακή. Από τις πιο γνωστές περιπτώσεις ήταν και η κράτηση των μελών μιας συνομοσίας το 63π.Χ. πριν από την εκτέλεσή τους, όπου κατηγορούνταν για την υποτιθέμενη πλοκή τους για την ανατροπή της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Δεν μας είναι γνωστό το πότε η φυλακή τέθηκε εκτός λειτουργίας μόνιμα. Αλλά η περιοχή χρησιμοποιείται για τη χριστιανική λατρεία από τους μεσαιωνικούς χρόνους, αφού στη φυλακή Marmetime υπήρξαν φυλακισμένοι οι Άγιοι Πέτρος και Παύλος, όπως έχουμε ήδη αναφέρει.

Στον Μεσαίωνα το σωφρονιστικό σύστημα και η έννοια του σωφρονισμού πέρασε σε μια άλλη μορφή από την καθολική εκκλησία, όπου σε πρώιμα στάδια όρισε την έννοια του σωφρονισμού, όπως την ξέρουμε σήμερα. Συγκεκριμένα , μέσα από τη σύνοδο του Bezier, το 1266, όρισαν μέσα από το κανονιστικό δίκαιο τον σωφρονισμό ως την τιμωρία ενός αμαρτωλού για να επανέλθει στον ίδιο δρόμο μέσω της περισυλλογής και της επικοινωνίας του με το θεό και μέσα από την απομόνωση του για την υπόλοιπη κοινωνία. Γενικά για τους καθολικούς ο σωφρονισμός ήταν μια διαδικασία εξυγίανσης του αμαρτωλού και μιας εσωτερικής κάθαρσής του.

Από τις πιο γνωστές φυλακές, αν και περισσότερο χρησιμοποιήθηκε για την κράτηση πολιτικών προσώπων και διασημοτήτων, ήταν ο πύργος του Λονδίνου. Αρχικά κατασκευάστηκε το 1066μ.Χ. περίπου από τον Γουλιέλμο τον κατακτητή και αρχικά χρησιμοποιούταν σαν φρούριο στην αρχή της Νορμανδικής κατάκτησης της Αγγλίας. Ξεκίνησε σαν φυλακή το 1100μ.Χ. και σε αυτόν εγκλείστηκαν πολλοί βασιλείς , πρίγκιπες, ευγενείς και άλλοι διάσημοι της ιστορίας.

Οι αρχές που δίδαξε η ελληνική επανάσταση και πιο πολύ το προνόμιο της ατομικής ελευθερίας, παγίωσαν τη στερητική ποινή της ελευθερίας ως τη σπουδαιότερη των

ποινικών κυρώσεων και την καθιέρωσαν . Από τότε η φυλακή γενικεύεται σαν τόπος εκτέλεσης ποινής.

Υπάρχουν τέσσερα σωφρονιστικά συστήματα που προτάθηκαν στη σωφρονιστική θεωρία και εφαρμόστηκαν σε πράξη. Αυτά είναι τα εξής: Το μεικτό σύστημα, το κοινόβιο σύστημα, το απομονωτικό σύστημα και το προοδευτικό σύστημα.

- Στο κοινοβιακό σύστημα οι κρατούμενοι βρίσκονται σε συνεχή επαφή μεταξύ τους
- Το απομονωτικό σύστημα συμβαίνει το αντίθετο και αποβλέπει την πλήρη εξαφάνιση της επικοινωνίας των κρατουμένων μεταξύ τους.
- Το μεικτό σύστημα επιχειρεί την συνύπαρξη και των δυο άνωθεν συστημάτων, όπου οι κρατούμενοι απομονώνονται μόνο τη νύχτα.
- Το προοδευτικό σύστημα οφείλεται στον Macconochie, ο οποίος το δοκίμασε το 1840 στις ναυτικές φυλακές του Norfolk (ένα αγγλικό νησί). Αυτό το σύστημα έχει σκοπό την αποφυγή του απότομου περάσματος από την πλήρη στέρηση της ελευθερίας στην πλήρη ελευθερία. Γι' αυτό επιχειρεί την κλιμάκωση του χρόνου της εκτέλεσης της ποινής.

Ποινή

Είναι η κύρωση που υφίσταται ο παραβάτης ενός γραπτού νόμου με σκοπό την αποκατάσταση της κοινωνικής ευρρυθμίας και της έννομης τάξης.

Χαρακτηριστικά διατυπώνεται η άποψη ότι "κάθε πολιτεία για να κατοχυρώσει τα δικαιώματα των πολιτών και να διασφαλίσει την κοινωνική ισορροπία, επιβάλλει ποινές σ' αυτούς που παραβαίνουν τους νόμους".

Τα διάφορα είδη ποινών

- χρηματική ποινή
- φυλάκιση
- στέρηση πολιτικών δικαιωμάτων
- θανατική ποινή

Σκοπός της ποινής

- Ο σωφρονισμός του παραβάτη που διέπραξε το αδίκημα.
- Η αναμόρφωση του χαρακτήρα του μέσα από τη συνειδητοποίηση της πράξης του
- Η κατάλληλη προετοιμασία για ομαλή επανένταξη στην κοινωνία. Η ποινή εντάσσεται στο πλαίσιο της απονομής του δικαίου, δηλαδή δικαιώνει τον αδικημένο, αλλά αποκαθιστά και την ηθική τάξη στην κοινωνία, ο εκφοβισμός και η αποθάρρυνση των επίδοξων εγκληματιών, μέσω παραδειγματισμού για το κοινωνικό σύνολο.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΣΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Ο υπότροπος εγκληματίας ξαναγυρίζει στη φυλακή και περνάει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του εκεί. Αυτό αποδεικνύει ότι η φυλακή δεν μπορεί να επιτελέσει επιτυχώς το ρόλο της.

- Αν δεχτούμε ότι ο εγκληματίας δε γεννιέται, αλλά δημιουργείται μέσα στις ιδιαίτερες κοινωνικές συνθήκες της εποχής, τότε ο έγκλειστος πληρώνει ένα τίμημα για αδίκημα απέναντι στην κοινωνία, του οποίου τα αίτια βρίσκονται στην ίδια την κοινωνία.
- Οδηγεί το άτομο στην αντίδραση, το κονιορτοποιεί και το εξαθλιώνει ως προσωπικότητα, καταρρακώνει τον ψυχισμό και τον αυτοσεβασμό του.
- Καλλιεργεί στην ψυχή του κατάδικου το μίσος για την κοινωνία.

ΠΡΟΥΠΟΘΕΣΕΙΣ για την αποδοτική λειτουργία του σωφρονιστικού συστήματος

- Τα μέτρα που λαμβάνονται για την αντιμετώπιση του εγκλήματος δεν πρέπει να είναι κατά του εγκληματούντος, αλλά υπέρ του, δηλ. να στοχεύουν στην αποκατάστασή του ως προσωπικότητας, όχι στην καταστροφή του. Πρέπει η ποινή να εξασφαλίζει όρους αναδιαπαιδαγώγησης του εγκληματία, να έχει δηλ. ανθρωπιστικό χαρακτήρα.
- Η εργασία και η εξειδίκευση θα συμβάλλουν στην ταχύτερη κοινωνική ένταξη των αποφυλακισμένων, στη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης των κρατουμένων
- Επαγγελματική κατάρτιση των κρατουμένων.
- Ανθρώπινοι όροι διαβίωσης στις φυλακές.
- Εξειδικευμένο προσωπικό στην υπηρεσία σωφρονισμού του οποίου η δραστηριότητα θα αποβλέπει στη θετική ανασυγκρότηση της ζωής τους για τη ζωή".
- Σεμινάρια επιμόρφωσης, πολιτιστικά προγράμματα, εκδηλώσεις, δραστηριότητες - καλλιέργεια του ψυχικού κόσμου, εκτόνωση δημιουργικότητας, εσωτερικός εκπολιτισμός,

Η Οργάνωση του Σωφρονιστικού συστήματος στην Ελλάδα βασίζεται στις γενικές αρχές που τίθενται από το Σύνταγμα, τις διεθνείς συμβάσεις, τους νόμους και τα προεδρικά διατάγματα καθώς και τις κανονιστικές πράξεις κατ' εξουσιοδότηση τους, με θεμελιώδη νόμο τον ισχύοντα Σωφρονιστικό Κώδικα.

Οι γενικές αρχές αφορούν τους κανόνες εκτέλεσης των ποινών και μέτρων ασφαλείας κατά της ελευθερίας, όπως αυτές επιβάλλονται από τα αρμόδια Δικαστήρια και τη μεταχείριση των κρατουμένων στα καταστήματα κράτησης.

Ο σωφρονισμός σήμερα , αλλά και από τις ρίζες του είναι μια μορφή πίεσης της εξουσίας για να ελέγχει τη μάζα της κάθε κοινωνίας. Όπως και το ποινικό δίκαιο είναι ένα μέσο το οποίο χρησιμοποιεί η αστική τάξη για να καταδυναστεύει την εργατική τάξη και τα κατώτερα στρώματα της κοινωνίας. Το πρόβλημα της εγκληματικότητας δεν οφείλεται στην μη επαρκή καταστολή της βίας , αλλά στην έλλειψη πρόληψης και σκόπιμης αδιαφορίας του καπιταλιστικού συστήματος και των μονοπωλίων.

Προβλήματα όπως η ανεργία , η έλλειψη παιδείας, η έλλειψη προτύπων για τους νέους, η πλήρης εκμηδένιση κάθε αξίας στην κοινωνία για το σύνολό της και αντίθετα η

αποστροφή του κάθε μέλους αυτής στον ατομικισμό και στην ελεγχόμενη διαφθορά του ατόμου από το κράτος, καθώς και τη νοοτροπία των ατόμων στη διαφθορά και την αμάθεια που σκόπιμα έχει περάσει από το σύστημα της κεφαλαιοκρατικής κοινωνίας με προβοκάτσες. Η αρχή μιας υγιούς κοινωνίας είναι η νεολαία της . Αν η νεολαία πάρει λάθος δρόμους και αρχές από την κοινωνία, θα παρακμάσει. Το ελληνικό καπιταλιστικό κράτος μετέτρεψε τα ελληνικά σχολεία και πανεπιστήμια σε χρησιμοθηρικά , όπου ο εκάστοτε νέος δεν ενδιαφέρεται για τη γνώση, αλλά στο να πάρει ένα δημόσιο έγγραφο, το οποίο έχει ονομάσει πτυχίο, έτσι ώστε να έχει την ψευδαίσθηση ότι έχει ανώτατη μόρφωση ή στόχο να διοριστεί στον δημόσιο τομέα εργασίας, όπου το μεγαλύτερο ποσοστό των εργαζομένων δεν έχει καθόλου εργασιακή ηθική. Στους νέους σήμερα υπάρχει και μια νοοτροπία ότι σπουδάζοντας θα αργήσουν να βγουν στην αγορά εργασίας και αυτό το θεωρούν προνόμιο. Έτσι το μεγαλύτερο ποσοστό των νέων είναι ανειδίκευτοι εργάτες και καταναλωτικά προϊόντα προς εκμετάλλευση των καπιταλιστών και της αστικής τάξης. Οι παραπλανήσεις , οι παγίδες και οι πειρασμοί που βάζουν στους νέους είναι πολλοί. Ένα πρόβλημα της κοινωνίας είναι ο εθισμός των νέων σε ναρκωτικές ουσίες, οι οποίες καταντάνε το χρήστη ναρκωτικών να προβαίνει σε παραβατικές ενέργειες προκειμένου να εξασφαλίσει πόρους για να αγοράσει αυτές τις ουσίες, όπου προμηθεύεται με την ανοχή του κράτους και στόχο έχουν να τον καταστρέψουν τόσο στον τομέα της υγείας όσο και ηθικά, αλλά και να τον κάνουν καταναλωτή ενός φαύλου κύκλου , ο οποίος στόχο έχει την πλήρη εξάρτησή του από το σύστημα και την αστική τάξη. Μια άλλη αφορμή για την εγκληματικότητα είναι η ανεργία, καθώς τα άτομα και βέβαια οι νέοι , που είναι άνεργοι είναι ευάλωτοι τόσο στα ναρκωτικά όσο και σε άλλες μορφές ανήθικων και παράνομων δραστηριοτήτων, όπως παράνομη πορνεία, μικροκλοπές και κλοπές γενικότερα, απάτες κ.α

Η επίσκεψη μας στις φυλακές Σταυρακίου.

Την Δευτέρα 16/12/2013 το τμήμα μας έκανε επίσκεψη στο σωφρονιστικό κατάστημα Σταυρακίου στα πλαίσια της ερευνητικής εργασίας που είχε ως θέμα την εγκληματικότητα. Η διευθύντρια κ.Ε.Αγαπητού του σωφρονιστικού καταστήματος μας ενημέρωσε για το ισχύον σωφρονιστικό σύστημα στην Ελλάδα και συνέχισε με πληροφορίες για το κατάστημα που η ίδια διευθύνει. Στην συνέχεια ενημέρωσε πως υπάρχουν 33 σωφρονιστικά καταστήματα στην Ελλάδα ,4 αγροτικές φυλακές (στην Κασσάνδρα Χαλκιδικής ,στον Αλμυρό Βόλου ,στην Αγιά Κρήτης και στην Τίρυνθα Ναυπλίου),1 γυναικείο κατάστημα στην Θηβα,2 τμήματα γυναικών(Διαβατά ,Κορυδαλλό) ,2 καταστήματα ανηλίκων (Αυλώνα, Βόλο από 16-21 ετών),Α' τύπου καταστήματα (υπόδικους και κατάδικους έως 5 χρόνια),Β' τύπου κατάστημα για κατάδικους(μεγαλύτερες ποινές).

Το δεύτερο μέρος της επίσκεψης μας ήταν το ποιο συγκλονιστικό καθώς ήρθαμε σε επαφή με κάποιους από τους κρατούμενους του καταστήματος και μας μίλησαν για την ζωή τους πριν και κατά την διάρκεια του εγκλεισμού τους. Η εξομολογητική διάθεση και η αμεσότητα των λόγων τους μας έδωσαν ένα μάθημα ζωής που δεν θα το ξεχάσουμε ποτέ.
Στα πλαίσια της γενικής συζήτησης θέσαμε στους κρατούμενους και τις παρακάτω ερωτήσεις:

1. Έχετε μετανιώσει για την πράξη που διαπράξατε;
2. Σας έχει παρενοχλήσει ποτέ κανείς εδώ;
3. Πιστεύετε είναι δύσκολη η επανένταξη σας στην κοινωνία ;
4. Θεωρείτε τον εαυτό σαν αδικημένο ;
5. Έχετε σκεφτεί ποτέ να αποδράσετε ;
6. Σας έχει στηρίξει η οικογένεια σας σε αυτό;
7. Έχετε γίνει θύμα βίας στην φυλακή ;
8. Νιώσατε ποτέ την έλλειψη προϊόντων ;
9. Για ποιο λόγο βρίσκεστε εδώ;
10. Πόσο καιρό βρίσκεστε εδώ και για πόσο ακόμα θα είστε;
11. Πώς περνάτε εδώ ;
12. Είναι καλές οι συνθήκες εδώ ;

Βιβλιογραφία

- Λεξικό Κοινωνικών Επιστημών

Υπό την αιγίδα της UNESCO

Εκδόσεις Ελληνική Παιδεία Α.Ε.

ΑΘΗΝΑ 1972 Σελ. 188-192

- Βιβλίο Κοινωνιολογίας Γ' Λυκείου Β. Φίλιας κτλ (ΟΕΔΒ ΑΘΗΝΑ 1983
Σελ. 45,290 και 295-303)

- Κοινωνιολογία Γ' Λυκείου Ν. Ιντεσίνογλου κτλ (ΟΕΔΒ ΑΘΗΝΑ 1998
Σελ. 195-199

- Κοινωνιολογία Γ' Λυκείου Ρ. Κασίματη κτλ (ΟΕΔΒ ΑΘΗΝΑ 2005 \
Σελ. 175-185

1. <http://old.law.uoa.gr/crime-research/diplomatikiroumeliotou.pdf>
2. http://en.wikipedia.org/wiki/Victimless_crime
3. <http://en.wikipedia.org/wiki/Begging>
4. <http://en.wikipedia.org/wiki/Charity>
5. http://interpressgr.blogspot.gr/2013/11/blog-post_22.html
6. <http://gr.drugfreeworld.org/drugfacts/the-truth-about-drugs.html>
7. <http://www3.aegean.gr/gympeir/narkotika.htm>
8. [http://www.drugs.health.gov.au/internet/drugs/publishing.nsf/Content/languages/\\$FILE/Greek.pdf](http://www.drugs.health.gov.au/internet/drugs/publishing.nsf/Content/languages/$FILE/Greek.pdf)
9. <http://el.wikipedia.org/wiki/%CE%9D%CE%B1%CF%81%CE%BA%CF%89%CF%84%CE%B9%CE%BA%CF%8C>
10. <http://en.wikipedia.org/wiki/serialkiller>
11. <http://www.militaryjustice.gr/athra/20110426.2.pdf>
12. <http://www.tovima.gr/culture/article/?aid=114648>
13. <http://www.police.gov.cy/police/police.nsf/All/42956AEC03E8025DC22578A900271F4A?OpenDocument>
14. http://www.greekantivirus.gr/index.php?option=com_content&view=article&id=3&Itemid=26